

18
Kontroler
Adm. wydawnictw

KOMISJA KODYFIKACYJNA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

SEKCJA PRAWA KARNEGO.

★

TOM IV. ZESZYT II.

PROJEKT WSTĘPNY CZĘŚCI SZCZEGÓŁOWEJ KODEKSU KARNEGO

opracowany przez redaktora głównego

PROF. DR. JULJUSZA MAKAREWICZA

PROJEKT

Projekt głównego redaktora polskiego kodeksu karnego ukazuje się po projekcie profesora Makowskiego, gdyż prof. Makarewicz, jako przewodniczący sekcji, chciał dać możliwość swobodnego wypowiedzenia się koreferentowi co do wszystkich przepisów części szczególnej przyszłego kodeksu karnego a to zanim sekcja głos decydujący zabierze. Chodziło o to, by nie powtórzyła się sytuacja taka, jaka zachodziła przy projekcie części ogólnej, kiedy członek sekcji po trzech czytaniach projektu w sekcji ogłosił fragmentaryczne poprawki jako kontrprojekt. Sytuacja taka pozostaje w sprzeczności z zasadami pracy zbiorowej.

Projekt głównego redaktora zawiera w drugiej części liczne uchwały sekcji, które zapadły w czasie dyskusji nad referatami i kwestjonariuszami; uchwały te, ogłoszone w protokołach posiedzeń sekcji prawa karnego (T. I—III) stanowią podłoże, na którym stosownie do zasadniczych postanowień opierać się ma indywidualna praca kodyfikatora. Uchwały te stanowią szeroką platformę wspólną dla obu redaktorów, sięgającą nieraz aż do ustalenia szczegółowego brzmienia przepisu, wytworzyła ona też między obu projektami liczne punkty styczne. Niemniej zachodzą znaczne rozbieżności tak w układzie samym, którego sekcja nie dyskutowała, tylko co do niego przyjęła oświadczenia referentów do wiadomości (por. protokoły T. III, zesz. 2, str. 119, 124, 138, 139), jak również co do szczegółów techniki kodyfikacyjnej.

Projekt głównego redaktora nie podaje tytułików przy poszczególnych przepisach przy każdym artykule a to najprzód

dlatego, że sprawa, czy tytuły takie dawać, nie jest jeszcze przesądzoną, następnie dlatego, że trzeba najprzód ustalić brzmienie przepisu, a potem dopiero można szukać odpowiedniej dla niego nazwy. Doświadczenie uczy, że z intytulacją trzeba być bardzo ostrożnym, zdarzają się wypadki, że tytuł nie pokrywa się z treścią, powstaje wtedy antynomja przykra w stosowaniu ustawy, wszak tytuł pochodzący od ustawodawcy ma dla interpretacji to samo znaczenie, co sam przepis.

Redaktor główny uważa część szczegółową kodeksu za ciąg dalszy części ogólnej, przeto artykułowanie przepisów zaczyna od 86 jako z kolei przypadającej liczby porządkowej.

Ponieważ celem równoległego opracowania tych samych problemów przez dwu redaktorów jest możliwość wyboru rozwiązania bardziej odpowiadającego zapatrywaniem sekcji, przeto chcąc dokonanie wyboru ułatwić, zamieszczono przy artykułach i paragrafach projektu głównego redaktora cyfry wskazujące na artykuły i paragrafy projektu prof. Makowskiego.

I. Zbrodnie stanu.

Art. 86. Kto przy użyciu przemocy lub przy zagrożeniu (art. 1) użycia przemocy przedsięwzięje działanie skierowane przeciwko niepodległemu bytowi Państwa Polskiego, albo działanie mające na celu zmianę konstytucji Państwa Polskiego, albo działanie skierowane do oderwania części obszaru Państwa polskiego od całości poniesie karę więzienia dożywotniego albo karę śmierci.

Art. 87. § 1. Winny udziału w związku trzech lub więcej (art. 3§2) osób, który według oznaczonego planu działania zmierza do dokonania przestępstwa w art. 86 wymienionego, jakoteż winny udziału w związku dwu lub więcej osób mającym na celu dokonanie przestępstwa w art. 86 wymienionego, choćby bez planu bliżej określonego, o ile nagromadzono w tym celu broń lub materiały wybuchowe, poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 2. Nie ulegnie karze ten, kto wzięwszy udział w takim związku doniesie o jego istnieniu władzy powołanej do ścigania przestępstw, zanim władza o nim się dowiedziała i zanim jakiegokolwiek ujemne skutki dla Państwa wynikły. Bezkarność nie ma zastosowania do osoby, która związek taki urządziła lub do udziału w nim nakłaniała.

Art. 88. Kto bez związku z innymi przygotowuje działanie (art. 3§1) wymienione w art. 86 przez porozumiewanie się z obcem Państwem, gromadzenie broni lub materiałów wybuchowych, poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

II. Przestępstwa przeciw interesom i godności Państwa.

Art. 89. Obywatel polski, który porozumiewa się z obcem (art. 4, 7 i 15)
mocarstwem celem nakłonienia go do kroków nie-
przyjacielskich lub innych wrogich działań przeciw
Państwu Polskiemu, albo w czasie wojny udziela nie-
przyjacielowi pomocy, lub wyrządza Państwu Pol-
skiemu szkodę wychodzącą na korzyść nieprzyjaciela,
albo w Państwie nieprzyjacielskiem przyjmuje obo-
wiązki wojskowej natury, choćby przez wstąpienie
do obcej armji uzyskał obce obywatelstwo,
poniesie karę więzienia.

Art. 90. Kto przeciw Państwu Polskiemu zbrojnie wystę- (art. 8)
puje nie należąc do armji nieprzyjacielskiej, lub kto
w czasie wojny udziela pomocy dezterterowi lub szpie-
gowi nieprzyjacielskiemu, albo też jeńcowi ułatwia
ucieczkę,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 91. § 1. Kto w czasie wojny osłabia ducha obron- (art. 10)
nego społeczeństwa przez szerzenie wiadomości nie-
prawdziwych,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.
§ 2. Kto czyni to nieumyślnie
poniesie karę aresztu do roku.

Art. 92. § 1. Kto jako dostawca wojskowy dopuszcza się (art. 9)
czynów dla Państwa szkodliwych,
poniesie karę więzienia do lat pięciu, a jeżeli
dopuszcza się tych czynów w czasie wojny,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.
§ 2. Tę samą karę poniesie ten, kto dostawy
takie imieniem Państwa przyjmuje.
§ 3. O ile winny działał bez złego zamiaru,
poniesie karę aresztu.

Art. 93. § 1. Kto udziela obcemu rządowi lub agentowi (art. 11,
obcego Państwa lub innej osobie wiadomości lub do- 12 lit. e
kumenty, których utrzymanie w tajemnicy przed i 14)

obcym rządem jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto wchodzi w porozumienie z obcym rządem co do dostarczania mu takich wiadomości lub dokumentów, jako też ten, kto takie wiadomości lub dokumenty bezprawnie ogłasza.

§ 3. Jeżeli winny miał świadomość, że wiadomości lub dokumenty mają pozostać bezwzględnie tajnymi,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 4. Kto czynów tych dopuszcza się nieumyślnie, poniesie karę aresztu do roku,

a o ile dopuszcza się tego osoba posiadająca tego rodzaju wiadomości z tytułu jej stosunku do rządu Państwa Polskiego,

poniesie karę aresztu do lat pięciu.

Art. 94. Kto bezprawnie zbiera wiadomości lub dokumenty, (art. 12
lit. a i c)
których utrzymanie w tajemnicy przed obcym rządem jest wskazane ze względu na dobro Państwa Polskiego, albo kto w tym celu bez upoważnienia przedostaje się lub zbliża się do miejsc, do których wstęp jest wzbroniony,
poniesie karę więzienia do roku.

Art. 95. Kto jako przedstawiciel Państwa Polskiego w per- (art. 16
§ 1)
traktacjach z przedstawicielami obcego Państwa świadomie działa na szkodę Państwa Polskiego,
poniesie karę więzienia.

Art. 96. Kto środki dowodowe, ważne dla uregulowania (art. 16
§ 2)
stosunków z innymi państwami, na szkodę Państwa Polskiego niszczy, uszkadza, fałszuje, ukrywa lub usuwa,
poniesie karę więzienia do lat piętnastu.

Art. 97. Kto publicznie łży oznaki państwowości polskiej, (art. 31
lit. b)
albo na publicznem miejscu pomieszczone oznaki takie niszczy, usuwa, uszkadza, utrudnia ich rozpoznawanie lub je bezcześci,
poniesie karę więzienia do roku.

III. Przestępstwa przeciw stosunkom międzynarodowym.

Art. 98. § 1. Kto w celu wywołania wojny z Państwem (art. 17) Polskiem lub zerwania stosunków dyplomatycznych przedsięwzięrze działania wrogie przeciw obcemu Państwu,

poniesie karę więzienia.

§ 2. Kto przeciwdziała przepisom wydanym przez Państwo Polskie dla zachowania neutralności w czasie wojny innych państw,

poniesie karę więzienia do lat piętnastu.

Art. 99. § 1. Kto dopuszcza się zamachu na życie, zdrowie lub wolność naczelnika obcego Państwa w czasie (art. 18 § 1) jego pobytu w Państwie Polskiem,

poniesie karę więzienia.

§ 2. Kto naczelnika obcego Państwa w czasie (art. 18 § 2) jego pobytu w Państwie Polskiem czynnie lub słownie znieważa,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Kto czynnie lub słownie znieważa dyplomatycznego przedstawiciela obcego Państwa, akredytowanego w Państwie Polskiem,

poniesie karę więzienia do lat trzech.

Art. 100. Ściganie przestępstw z art. 99 następuje na (art. 18) wniosek rządu Państwa dotkniętego, o ile zapewnioną jest wzajemność.

Art. 101. Kto publicznie łży oznaki państwowości obcego (art. 18 § 3) Państwa albo oznaki takie pomieszczone na publicznem miejscu niszczy, uszkadza lub usuwa, rozpoznanie ich utrudnia lub je bezcześci,

poniesie karę więzienia do roku lub grzywny.

IV. Przestępstwa przeciw swobodzie i szczerości głosowania w sprawach publicznych.

Art. 102. Kto w stosunku do osoby oddającej głos w sprawach publicznych na podstawie konstytucji lub innej (art. 22 lit. c i 23) ustawy lub w stosunku do innej osoby używa przymusu, bezprawnej groźby lub podstępu a to celem

wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem spowodowania jej do wstrzymania się od głosowania,
poniesie karę aresztu.

Art. 103. § 1. Kto ofiarowuje lub przyrzeka korzyść majątkową osobie uprawnionej do głosowania lub innej osobie a to celem wywarcia wpływu na sposób głosowania osoby uprawnionej lub celem spowodowania jej do wstrzymania się od głosowania, (art. 23 lit. b)
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie ten, kto będąc do głosowania uprawnionym przyjmuje lub żąda korzyści majątkowej dla siebie lub dla osoby innej za to, że głos swój odda w oznaczonym kierunku lub od głosowania się powstrzyma. (art. 25)

§ 3. Tę samą karę poniesie ten, kto przyjmuje lub żąda korzyści majątkowej dla siebie lub dla uprawnionego do głosowania za to, że uprawniony do głosowania głos swój odda w oznaczonym kierunku lub od głosowania się powstrzyma.

Art. 104. § 1. Kto przemocą, groźbą lub podstępem przeszkadza swobodnemu wykonywaniu prawa głosowania, swobodnemu odbywaniu zgromadzeń przedwyborczych lub swobodnemu stwierdzeniu wyników głosowania, (art. 22 lit. a, b)
poniesie karę aresztu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto przy zestawianiu listy głosujących świadomie pomija uprawnionych lub wstawia na listę nieuprawnionych, albo kto używa podstępu celem nieprawidłowego zestawienia listy głosujących, kto fałszuje protokoły i inne dokumenty wyborcze, kto fałszywie oblicza głosy, głosuje wielokrotnie lub pod obcym nazwiskiem lub w inny sposób bezprawnie wpływa na wynik głosowania. (art. 21)

Art. 105. Kto przy głosowaniu tajnem bezprawnie zapoznaje się ze sposobem głosowania osób uprawnionych, (art. 24)
poniesie karę aresztu do lat trzech.

V. Przestępstwa przeciw władzy państwowej.

Art. 106. § 1. Kto przemocą lub zagrożeniem użycia prze- (art. 2, 19)
mocy uniemożliwia wykonywanie władzy Prezydenta
Rzeczypospolitej, Zgromadzenia narodowego, Rady
Ministrów, senatu, sejmu, sejmiku lub sądu, albo kto
przeszkadza w wykonywaniu tej władzy, albo do
użycia jej w oznaczonym kierunku zniewala,
poniesie karę więzienia.

§ 2. Jeżeli działanie skierowane jest przeciw
zrzeszeniom prawa publicznego innym, niż wymie-
nione w § 1. winny

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 107. § 1. Kto przemocą lub zagrożeniem użycia prze- (art. 20)
mocy uniemożliwia wykonywanie władzy ministra
lub jego zastępcy, posła, senatora, przedstawiciela
wojewódzkiej władzy samorządowej lub sędziego,
w wykonywaniu tej władzy przeszkadza lub do wy-
konywania w oznaczonym kierunku zniewala,
poniesie karę więzienia.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto bezprawnie (art. 2
lit. b)
przywłaszcza sobie władzę Prezydenta Rzeczypospo-
litej, ministra, posła, senatora, przedstawiciela wo-
jewódzkiej władzy samorządowej lub sędziego.

§ 3. Jeżeli działanie skierowanem jest przeciw
członkowi zrzeszenia prawa publicznego innego, niż
w § 1—2 wymienione, winny

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 108. § 1. Kto osobie pełniącej funkcje publiczne (art. 30
z ramienia państwa lub samorządu albo osobie przy- § 1
branej przez nią do pomocy czynny opór stawia lit. a, c)
w czasie, gdy jest zajęta prawidłowem spełnianiem
czynności urzędowej leżącej w zakresie jej władzy
poniesie karę więzienia do roku.

§ 2. Jeżeli czynu tego dopuszcza się osób trzy
lub więcej działających w porozumieniu,

każda z nich poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Kto przedsięwzięciu czynności urzędowej (art. 30
§ 1 lit. b)
przeszkadza,

poniesie karę więzienia do sześciu miesięcy.

Art. 109. Kto przy użyciu przemocy lub groźby zniewala (art. 30
do przedsięwzięcia czynności urzędowej osobę peł. § 1 lit. a)
niąca funkcje publiczne z ramienia państwa lub
samorządu,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 110. Kto bierze udział w zbiegowisku biorącem sobie (art. 30
za cel stawienie czynnego oporu w czasie wykonywania § 2
czynności urzędowej albo też wymuszenie przedsię- i art. 47
wzięcia czynności urzędowej, § 1)

poniesie karę więzienia do roku.

Art. 111. Kto słownie lub czynnie znieważa władzę lub (art. 32)
osobę pełniącą funkcje publiczne a to w czasie ich
pełnienia lub z powodu ich pełnienia,

poniesie karę więzienia do roku.

Art. 112. § 1. Kto przywłaszcza sobie wykonywanie funkcji (art. 29)
publicznych

poniesie karę więzienia do roku.

§ 2. Kto celem uzyskania prawa wykonywania
funkcji publicznych wprowadza w błąd władzę o tem
rozstrzygającą,

poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 113. § 1. Kto przedmiot z polecenia władzy znajdu-
jący się w przechowaniu władzy lub osoby prywatnej
usuwa z pod rozporządzenia władzy, lub uszkadza,
poniesie karę więzienia do roku.

§ 2. Kto znaki urzędowe służące do stwierdzenia,
że przedmiot poddanym jest rozporządzeniu władzy,
usuwa, uszkadza lub niszczy, albo znaczenie ich
niweczy,

poniesie karę więzienia do sześciu miesięcy.

§ 3. Tę samą karę poniesie, kto przedmiot egze-
kucyjnie przez władzę zajęty z pod jej rozporządze-
nia usuwa lub niszczy.

Art. 114. § 1. Kto urzędnikowi państwowemu lub samo- (art. 26,
rządowemu, notariuszowi lub wojskowemu ofiarowuje, 27, 28)
przyrzeka, wręcza lub dostarcza podarunek lub inną

korzyść majątkową przed spełnieniem czynności urzędowej,

poniesie karę więzienia do roku.

§ 2. Jeżeli sprawca chciał w ten sposób wywołać przedsięwzięcie czynności urzędowej w sposób nieprawidłowy,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Kto urzędnikowi państwowemu lub samorządowemu, notariuszowi lub wojskowemu po spełnieniu czynności urzędowej przedsięwziętej w sposób nieprawidłowy, ofiarowuje, przyrzeka, wręcza lub dostarcza podarunek lub inną korzyść majątkową,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

VI. Przestępstwa przeciw pieczy prawnej.

Art. 115. § 1. Kto w celu dostarczenia dowodu zeznaje (art. 38) nieprawdę lub zataja prawdę w czasie przesłuchania przed władzą publiczną lub osobą uprawnioną do przyjmowania tego rodzaju oświadczeń i zgodnie z prawem je odbierającą a czyni to przez uroczyste złożenie oświadczenia mogącego mieć znaczenie prawne,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto dopuszcza się tego czynu przez złożenie zeznań nieuroczystych, ale po pouczeniu o karalności zeznań nieprawdziwych lub zatajenia prawdy.

§ 3. Kto w warunkach wymienionych w § 1 lub (art. 39) 2 nieumyślnie zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, poniesie karę więzienia do roku.

Art. 116. § 1. Nie ulegnie karze, kto zeznaje nieprawdę (art. 38) lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością § 3 a) karną lub hańbą grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu.

§ 2. Nie ulegnie karze prostujący fałszywe (art. 38) oświadczenia zanim zapadło jakiekolwiek rozstrzygnięcie władzy na podstawie tego oświadczenia, § 3 b)

choćby sprostowanie nastąpiło po ujawnieniu fałszu lub zatajenia prawdy.

§ 3. Jeżeli sprostowanie nastąpiło już po rozstrzygnięciu władzy opartem na tem oświadczeniu, sąd może kary nie wymierzyć, kara wymierzona nie może przekraczać sześciu miesięcy więzienia. (art. 38 § 4 a)

Art. 117. Kto powoduje, że osoba przesłuchiwana przed sądem w celu dostarczenia dowodu złoży nieumyślnie fałszywe oświadczenie mogące mieć znaczenie prawne, poniesie karę więzienia do roku.

Art. 118. § 1. Kto innego imiennie przed władzą obwinia umyślnie a fałszywie o dopuszczenie się przestępstwa karanego przez sąd, władzę administracyjną lub dyscyplinarną, albo też w tym celu fałszuje środki dowodowe lub tworzy poszlaki, poniesie karę więzienia do lat pięciu. (art. 36)

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto świadomie zataja dowody niewinności podejrzanego, choć przez ujawnienie ich nie naraziłby ani siebie, ani swoich najbliższych na niebezpieczeństwo odpowiedzialności karnej lub hańby. (art. 37)

§ 3. Jeżeli winny sprostował obwinienie zanim zapadło jakiegokolwiek rozstrzygnięcie na podstawie tego obwinienia, sąd może kary nie wymierzyć.

Art. 119. § 1. Kto siebie samego przed władzą obwinia fałszywie o dopuszczenie się przestępstwa karanego przez sąd, władzę administracyjną lub dyscyplinarną, poniesie karę więzienia do roku. (art. 40)

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto władzy donosi o zmyślonem dokonaniu przestępstwa.

Art. 120. § 1. Kto sprawcy po spełnieniu przestępstwa udziela pomocy w celu utrudnienia lub udaremnienia postępowania sądowego, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zaciera ślady przestępstwa, ukrywa lub fałszuje środki dowodowe, za skazanego karę pozbawienia wolności odbywa, poniesie karę więzienia do lat pięciu. (art. 41)

§ 2. Kto urządza publiczne składki celem pokrycia grzywny nałożonej przez sąd, lub kto w składce takiej udział bierze,

poniesie karę więzienia do sześciu miesięcy.

§ 3. Wolnemi od kary (§§ 1—2) są osoby sprawcy najbliższe, a mogą być wolnemi osoby bliskie sprawcy.

Art. 121. § 1. Kto się usuwa z pod zamknięcia, w którym przebywa jako podejrzany o spełnienie przestępstwa lub skazany za nie, (art. 43 § 1)

poniesie karę więzienia do sześciu miesięcy.

§ 2. Kto zmawia się z innemi osobami zamkniętymi w tym celu, by wydobyć się z pod zamknięcia wspólnemi siłami, według ułożonego planu i w przewidywaniu użycia gwałtownych środków, (art. 43 §§ 2, 3)

poniesie karę więzienia do roku, a jeżeli do wykonania zmywy przyszło przy użyciu gwałtownych środków, każda osoba winna zmywy,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 122. Kto bezprawnie uwalnia osobę pozbawioną wolności na podstawie polecenia sądowego lub prawnego nakazu władzy publicznej, lub kto przy jej ucieczce jest pomocny, (art. 42, 44)

poniesie karę więzienia do roku. Jeżeli czynu tego dopuszcza się osoba pełniąca funkcje publiczne w stosunku do zamkniętego,

poniesie karę więzienia do lat pięciu, a o ile dopuszcza się tego z niedbalstwa,

poniesie karę więzienia do sześciu miesięcy.

Art. 123. § 1. Kto rzecz pochodzącą bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa przyjmuje w jakimkolwiek celu lub kto pomaga przy jej pozbyciu lub ukryciu, (art. 142)

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto rzecz, o której powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że pochodzi z przestępstwa, przyjmuje w jakimkolwiek celu lub kto pomaga przy jej pozbyciu lub ukryciu, (art. 143)

poniesie karę aresztu.

VII. Przestępstwa przeciw życiu gospodarczemu.

Art. 124. § I. Kto podrabia lub przerabia pieniądze krajowe lub zagraniczne, papierowe lub kruszczowe a to w zamiarze puszczenia w obieg,
poniesie karę więzienia.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto podrabia lub przerabia papiery wartościowe krajowe lub zagraniczne a to w zamiarze puszczenia w obieg. Za przerabianie uważa się także usuwanie znaków umorzenia.

Art. 125. Kto pomniejsza zawartość kruszczową pieniędzy kruszczowych a to w zamiarze puszczenia w obieg po pomniejszeniu,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 126. § 1. Kto puszcza w obieg podrobione lub przerobione pieniądze lub papiery wartościowe albo pomniejszone pieniądze kruszczowe,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§. 2. Tę samą karę poniesie, kto przyjmuje takie pieniądze lub papiery wartościowe a to celem puszczenia w obieg lub kto dowiedziawszy się o czynnie z art. 124 lub 125 o tem władzy nie doniesie.

Art. 127. Kto bez zamiaru puszczenia w obieg podrabia lub przerabia krajowe lub zagraniczne pieniądze, papiery wartościowe albo usuwa znaki ich umorzenia, albo pomniejsza pieniądze kruszczowe,
poniesie karę aresztu do roku lub karę grzywny.

Art. 128. § 1. Kto podrabia lub przerabia urzędowe znaki wartościowe a to w zamiarze użycia lub oddania do użycia w miejsce ważnych, kto podrobione lub przerobione znaki wartościowe używa jako ważne, kto je jako takie puszcza w obieg albo w tym celu przechowuje lub nabywa,
poniesie karę aresztu do roku lub karę grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto usuwa znaki umorzenia na urzędowych znakach wartościowych, kto takie znaki wartościowe raz użyte ponownie używa jako ważne, w obieg puszcza, w tym celu przechowuje lub nabywa.

Art. 129. Kto sporządza, nabywa przyrządy lub inne czyni przygotowania dla celów podrabiania lub przerabia-

lit. a)

nia pieniędzy, papierów wartościowych lub znaków wartościowych, albo celem usuwania znaków umorzenia, albo celem pomniejszenia pieniędzy kruszczowych, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 130. § 1. Winny udziału w związku trzech lub więcej (art. 59 b) osób mającym na celu podrabianie, przerabianie pieniędzy, papierów wartościowych, urzędowych znaków wartościowych, usuwanie znaków ich umorzenia, pomniejszanie pieniędzy kruszczowych, puszczenie w obieg owoców takiego przestępnego działania, poniesie karę więzienia do lat dwu, choćby zмова nie obejmowała szczegółów przestępnego działania.

§ 2. Nie ulegnie karze ten, wzięwszy udział w takim związku, doniesie o jego istnieniu władzy powołanej do ścigania przestępstw zanim władza o nim się dowiedziała i zanim jakiegokolwiek ujemne skutki dla państwa wynikły. Bezkarność nie ma zastosowania do osoby, która związek taki urządzała lub do udziału w nim nakłaniała.

Art. 131. § 1. Kto podrabia lub przerabia urzędowe cechy na miarach lub wagach, kto fałszuje miary lub wagi, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto takie miary lub wagi używa w handlu lub przemyśle.

Art. 132. Podrobione lub przerobione pieniądze, papiery wartościowe, urzędowe znaki wartościowe, pomniejszone pieniądze kruszczowe, fałszywe miary lub wagi, narzędzia i urządzenia do podrabiania, przerabiania, usuwania znaków umorzenia, pomniejszania pieniędzy kruszczowych, ulegają przepadkowi.

Art. 133. Kto nakłania innego do szukania zarobku poza granicami Państwa Polskiego i używa przy tem podstępnych przedstawień albo wyzyskuje błąd lub nieświadomość, jak również kto publicznie zachwala wychodźstwo niezgodnem z prawdą przedstawieniami, lub do niego nakłonić usiłuje, poniesie karę aresztu.

Art. 134. § 1. Kto rozszerza fałszywe wiadomości lub (art. 132) używa innych podstępnych środków celem oddziaływania na cenę przedmiotów obrotu giełdowego,
poniesie karę aresztu do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto celem nakłonięcia przedstawicieli prasy do zamieszczenia wiadomości mających wpłynąć na kurs giełdowy ofiarowuje im korzyści majątkowe, tę samą karę poniesie przedstawiciel prasy, który za zamieszczenie takiej wiadomości przyjmuje korzyść majątkową.

§ 3. Tę samą karę poniesie, kto zapraszając do stworzenia spółki akcyjnej, przejęcia emisji pożyczki lub innego podobnego przedsiębiorstwa stara się pozyskiwać uczestników przez szerzenie fałszywych wiadomości lub przez zatajenie prawdy.

§ 4. Tę samą karę poniesie, kto imieniem takiego przedsiębiorstwa ogłasza sprawozdania niezgodne z prawdą lub je przedstawia władzy nadzorującej.

VIII. Przestępstwa przeciw porządkowi publicznemu.

Art. 135. Kto publicznie wyszydza, podaje w pogardę lub (art. 31) w nienawiść Konstytucję Państwa Polskiego, polskie ciała ustawodawcze lub władzę polską,
poniesie karę aresztu do sześciu miesięcy lub grzywny.

Art. 136. § 1. Kto publicznie wzywa lub zachęca do zachowania się przeciwnego ustawom lub zarządzeniom władzy, kto takie zachowanie się publicznie pochwala lub usprawiedliwia,
poniesie karę grzywny lub aresztu.

§ 2. Jeżeli działanie to dotyczyło zachowania się o znamionach zdrady stanu,
winny poniesie karę więzienia.

Art. 137. § 1. Kto wywołuje zbiorowisko ludzi biorące sobie (art. 47
§§ 2—3
art. 49)
za cel spełnienie przestępstwa,
poniesie karę więzienia do lat pięciu, a jeżeli zbiorowisko to przemieniło się w związek,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 2. Kto bierze udział w zbiorowisku takim, znając jego cel,
poniesie karę więzienia lub aresztu do roku.

§ 3. Kto bierze udział w zbiorowisku ludzi mimo trzechkrotnego wezwania właściwej władzy do rozzejścia się,
poniesie karę aresztu do sześciu miesięcy.

Art. 138. § 1. Kto tworzy bezprawnie związki zbrojne, (art. 49
wyposaża je w broń, obejmuje nad nimi dowództwo, § 2)
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 2. Kto w związku takim udział bierze,
poniesie karę więzienia lub aresztu do lat dwu.

Art. 139. § 1 Kto tworzy związek, którego istnienie, urządzenie lub cel ma pozostać tajemnicą wobec władzy państwowej, (art. 48)
poniesie karę więzienia do lat dwu.

§ 2. Kto w związku takim udział bierze,
poniesie karę aresztu do sześciu miesięcy.

Art. 140. § 1. Kto znieważa miejsce spoczynku zmarłego, (art. 51)
kto złośliwie stawia przeszkody pogrzebowi, lub kto
znieważa zwłoki ludzkie,
poniesie karę aresztu do lat dwu.

§ 2. Kto zabiera zwłoki ludzkie lub ich części
z posiadania osoby uprawnionej,
poniesie karę aresztu do roku.

IX. Przestępstwa przeciw uczuciom religijnym.

Art. 141. Kto publicznie Bogu bluźni, (art. 54)
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 142. Kto publicznie łży lub wyszydza wierzenia prawnie (art. 55
uznanych związków religijnych, kto znieważa przed- lit. a)
mioty czci religijnej takich związków, lub miejsce
przeznaczone dla wykonywania obrzędów religijnych,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 143. Kto złośliwie przeszkadza publicznemu, zbioro- (art. 55
wemu wykonywaniu aktów religijnych, lit. b)
poniesie karę aresztu do lat dwu.

X. Przestępstwa w związku z małżeństwem.

Art. 144. § 1. Kto zawiera małżeństwo pomimo, iż jego (art. 111)
poprzednie małżeństwo nie było rozwiązane, ani § 1)
uznane za nieważne,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto zawiera małżeństwo z osobą, której poprzednie małżeństwo nie było rozwiązane, ani uznane za nieważne.

Art. 145. Kto swem postępowaniem przy zawieraniu małżeństwa własnego lub obcego powoduje, że związek małżeński może uleść rozwiązaniu, (art. 112 i 113)

poniesie karę więzienia do lat trzech, o ile związek małżeński został rozwiązany a strona pokrzywdzona postawiła wniosek na ściganie. Jeżeli którykolwiek z małżonków działał w dobrej wierze, winny poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 146. § 1. Kto pozostając w związku małżeńskim nierozwiązanym i nieuznanym za nieważny spółkuje z osobą niebędącą jego małżonkiem, jak również ta osoba,

poniesie karę aresztu do roku.

§ 2. Ściganie nastąpi na wniosek małżonka obrażonego. Wniosek postawić może on dopiero po zawiadomieniu go o rozwiązaniu małżeństwa skutkiem stwierdzonego cudzołostwa. Nie ma prawa do postawienia wniosku małżonek, który na cudzołostwo się zgodził wyraźnie lub w sposób dorozumiany. W razie śmierci obrażonego małżonka wniosek uchodzi za cofnięty.

XI. Przestępstwa w związku z opieką i nadzorem.

Art. 147. Kto uprowadza osobę znajdującą się pod opieką (art. 53) lub nadzorem, lub kto ją zatrzymuje wbrew woli osób mających prawo opieki lub nadzoru,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 148. § 1. Kto osobę, wobec której ma obowiązek troszczenia się lub nadzoru, porzuca celem pozbycia się jej, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto osobę taką porzuca w położeniu niebezpiecznem dla życia,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 3. Te samą karę poniesie, kto osobę taką odda w pieczę innemu, o którym przypuszczać musi, że postępowaniem swem spowodzi niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia osoby mu powierzonej.

Art. 149. Kto osobie, wobec której ma obowiązek troszczenia się, odmawia środków żywności lub starań koniecznych dla utrzymania życia lub zdrowia i przez to spowodza niebezpieczeństwo jej śmierci lub upadku moralnego.

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

XII. Przestępstwa naruszenia stanu cywilnego.

Art. 150. Kto bezprawnie zmienia własny stan cywilny, w szczególności przybiera pozory innej osoby, korzystając z obcych dowodów tożsamości lub zmyśla okoliczności dotyczące stosunków rodzinnych, poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 151. Kto własne świadectwa dotyczące stosunków ściśle osobistych, innemu do użycia oddaje lub używać pozwala, poniesie karę więzienia do roku.

Art. 152. Kto bezprawnie zmienia stan cywilny innej osoby, w szczególności przemienia dzieci, podsuwa dziecko osobie, która go nie rodziła, poniesie karę więzienia do lat trzech.

XIII. Przestępstwa nierzędu.

Art. 153. § 1. Kto dopuszcza się czynu nierzędnego względem innej osoby bez jej wyraźnego lub dorozumianego zezwolenia, poniesie karę więzienia do lat dwu.

(art. 99
§ 1)

§ 2. Kto dopuszcza się czynu nierządnego (art. 99
choćby za jej zgodą względem osoby mającej zmniej- § 3
szoną zdolność rozpoznawania lub kierowania działa- art. 100)
niem, lub względem osoby zdolności tej zupełnie po-
zabawionej, lub względem osoby nie mającej lat siedm-
nastu,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Kto celem dopuszczenia się czynu nierząd- (art. 99
nego względem innej osoby, używa względem niej § 2)
gwałtu, niebezpiecznej groźby lub podstępu,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 154. Kto spółkuje z kobietą doprowadzoną do tego (art. 105)
przez pozorny akt zaślubin,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 155. § 1. Kto nadużywając stosunku zależności skła- (art. 101)
nia inną osobę do znoszenia lub przedsięwzięcia czyn-
ności nierządnych,

poniesie karę więzienia do roku.

§ 2. Jeżeli czynu tego dopuszcza się nauczyciel
lub wychowawca w stosunku do osoby powierzonej
nauce lub wychowaniu, winny

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 156. Kto spółkuje z krewnym w linii prostej lub z ro- (art. 108)
dzeństwem,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 157. Jeżeli czyn nierządny (art. 153—156) pociągnął (art. 99
za sobą utratę dziewictwa lub uszkodzenie ciała, § 4)
może sąd wymierzyć karę wyższą o połowę od naj-
wyższego wymiaru ustawowego.

Art. 158. § 1. Mężczyzna, który z chęci zysku ofiaro- (art. 104)
wuje się innemu mężczyźnie do aktu nierządnego
albo nierząd taki zawodowo uprawia,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto nierząd między
mężczyznami ułatwia.

Art. 159. § 1. Kto z chęci zysku ułatwia obcy nierząd, (art. 106)
poniesie karę aresztu do roku lub karę grzywny.

§ 2. Jeżeli ułatwianie nierządu następuje w stosunku do własnej żony, dziecka, pasierba, wnuka, osoby powierzonej pod nadzór, opiekę lub wychowanie, osoby nie mającej lat siedmnastu,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 160. Kto czerpie dochody z obcego nierządu, nie będące zapłatą za żadne dozwolone świadczenia,
poniesie karę więzienia do roku.

Art. 161. § 1. Kto nakłania inną osobę do stworzenia sobie zawodu ze zarobkowego oddawania się nierządowi,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

§ 2. Kto wywozi z kraju osobę przeznaczoną do zawodowego nierządu,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 162. § 1. Kto wywołuje publiczne zgorszenie przez działania nierządne, w szczególności przez prowadzenie rozmów, podawanie pism lub przedmiotów zdolnych podniecić pobudliwość płciową,
poniesie karę aresztu do lat dwu.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto działania nierządne przedsięwzie w obecności nieletnich do lat siedmnastu.

XIV. Fałszowanie dokumentów.

Art. 163. § 1. Kto w zamiarze bezprawnym podrabia lub przerabia dokument publiczny, lub dokument taki podrobiony lub przerobiony używa jako autentyczny,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

§ 2. Kto dokument prywatny, podrobiony lub przerobiony używa jako autentyczny,
poniesie karę aresztu do roku.

§ 3. Kto w zamiarze podrobienia lub przerobienia dokumentu publicznego podrabia lub nabywa pieczęcie, stemple lub inne narzędzia,
poniesie karę aresztu.

Art. 164. Kto niszczy, uszkadza, usuwa lub ukrywa dokument, do którego nie ma prawa wyłącznego rozporządzenia, (art. 62)

poniesie karę więzienia do roku, a jeżeli czynu takiego dopuszcza się urzędnik w czasie urzędowania, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 165. § 1. Kto bezprawnie niszczy, uszkadza, usuwa, przesuwą, lub czyni niewidocznymi znaki graniczne, (art. 65)

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto bezprawnie niszczy, uszkadza, usuwa, przesuwą lub czyni niewidocznymi znaki trójkątne lub wodne,

poniesie karę więzienia do roku.

Art. 166. Kto podrabia, przerabia urzędowe znaki zamieszczone przez władzę dla zaznaczenia zbadania danego przedmiotu lub dopuszczenia go do obrotu, jak również kto przedmiot z takimi podrobionymi lub przerobionymi znakami używa w obrocie,

poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 167. § 1. Kto używa podrobionych lub przerobionych świadectw tożsamości lub świadectw dotyczących stosunków ściśle osobistych, (art. 63)

poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie ten, kto świadectwa takie podrabia, przerabia, lub świadectwami takimi kupczy.

Art. 168. § 1. Kto wyludza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd władzy lub osoby publicznego zaufania, lekarza, weterynarza lub aku-szerki,

poniesie karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie ten, kto używa świadectwo w ten sposób wyludzone.

XV. Przestępstwa urzędników i osób publicznego zaufania.

Art. 169. § 1. Urzędnik, który nadużywając swej władzy urzędowej dopuszcza się działania lub zaniechania (art. 34)

zmierzającego do wyrządzenia szkody państwu, społeczeństwu lub jednostce,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli sprawca działa w zamiarze przysporzenia korzyści sobie lub innej osobie, lub jeżeli sprawca działaniem swem zamierza ułatwić spełnienie zbrodni Stanu,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 3. Urzędnik objawiający publiczną lub prywatną tajemnicę, z którą zapoznał się przy sposobności urzędowania, o ile przez to naraża na szwank interes państwa,

poniesie karę więzienia do roku.

Art. 170. § 1. Urzędnik, który przyjmuje podarunek (art. 33) w związku z urzędowaniem, czy to przed przedsięwzięciem czynności urzędowej, czy też po jej ukończeniu,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli czynność urzędowa sprzeciwiała się lub miała się sprzeciwiać ustawie, albo też jeżeli sprawca czynił urzędowanie zawisłem od otrzymania podarunku,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 171. W razie dokonania przestępstwa przez urzędnika (art. 35) w czasie urzędowania lub w związku z urzędowaniem, może sąd przekroczyć ustawowy wymiar kary jednak nie więcej jak o połowę, nie przekraczając ustawowej granicy danego rodzaju kary.

Art. 172. § 1. Osoba publicznego zaufania, jakoteż lekarz, weterynarz, akuszerka, poświadczająca nieprawdę co do okoliczności mającej prawne znaczenie,

poniesie karę więzienia do lat dwu.

§ 2. Jeżeli czynu tego dopuści się urzędnik, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

XVI. Przestępstwa sprowadzenia niebezpieczeństwa powszechnego.

Art. 173. Kto sprowadza niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego, lub mienia we większej rozciągłości przez to, iż wznieca ogień w zamiarze wywołania pożaru, albo przez to, iż sprowadza niebezpieczeństwo wybuchu, albo przez to, iż sprowadza niebezpieczeństwo zalawu, albo przez to, iż sprowadza niebezpieczeństwo dla komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, albo przez to, że przedsięwzięcie działania prowadzące bezpośrednio do zawalenia się budowli,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu, a o ile groziło bezpośrednio niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego, lub z działania wynikła śmierć człowieka, poniesie karę więzienia.

Art. 174. Kto nieumyślnie wywołuje pożar, wybuch, zalaw, niebezpieczeństwo dla komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, albo niebezpieczeństwo zawalenia się budowli,

poniesie karę więzienia do lat pięciu, a o ile groziło bezpośrednio niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego lub z działania wynikła śmierć człowieka, poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 175. Kto wiedząc o grożącym niebezpieczeństwie powszechnem przeszkadza działaniu mającemu na celu zapobieżenie jej lub zapobieżenie rozszerzaniu się jej lub kto działanie takie utrudnia,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 176. Kto przedsięwzięcie czynności przygotowawcze do działania mającego sprowadzić niebezpieczeństwo wymienione w art. 173,

poniesie karę więzienia do lat trzech.

Art. 177. § 1. Winny udziału w związku trzech lub więcej osób mającym na celu wywołanie niebezpieczeństwa wymienionego w art. 173,

poniesie karę więzienia do lat pięciu, choćby zмова nie obejmowała szczegółów przestępnego działania.

§ 2. Nie ulegnie karze ten, kto wzięwszy udział w takim związku, doniesie o jego istnieniu władzy powołanej do ścigania przestępstw, zanim władza o nim się dowiedziała i zanim jakiegokolwiek ujemne skutki dla życia lub mienia wynikły. Bezkarność niema zastosoowania do osoby, która związek taki urządziła lub do udziału w nim nakłaniała.

Art. 178. § 1. Kto sprowadza niebezpieczeństwo dla życia (art. 70) lub mienia w większej rozciągłości, w sposób inny, niż wymieniony w art. 173, jako to przez uszkodzenie lub nadużycie urządzeń użyteczności publicznej (wodociągi, urządzenia dostarczające światło i energję, urządzenia ochronne w kopalniach, fabrykach i t. p.),
poniesie karę więzienia do lat pięciu, a o ile wynikło bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub śmierć człowieka,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 2. Kto nieumyślnie sprowadza to niebezpieczeństwo,
poniesie karę aresztu do lat trzech, a jeżeli wynikło bezpośrednie niebezpieczeństwo dla życia lub śmierć człowieka,
poniesie karę aresztu do lat pięciu.

XVII. Naruszenie urządzeń komunikacyjnych i użyteczności publicznej.

Art. 179. § 1. Kto utrudnia lub uniemożliwia publiczne (art. 71) korzystanie z urządzeń komunikacyjnych jako to z żeglugi wodnej lub powietrznej, z kolei, poczty, telegrafu lub telefonu,
poniesie karę więzienia do roku.

§ 2 Jeżeli winny działa nieumyślnie,
poniesie karę aresztu lub grzywny.

Art. 180. § 1. Kto utrudnia lub uniemożliwia prawidłowe (art. 71) funkcjonowanie urządzeń użyteczności publicznej, dostarczających wody, światła, ciepła lub energii,
poniesie karę aresztu.

§ 2. Jeżeli winny działa nieumyślnie,
poniesie karę aresztu do sześciu miesięcy lub grzywny.

XVIII. Przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia i ciała.

Art. 181. § 1. Kto zabija człowieka, (art. 72)
poniesie karę więzienia.

§ 2. Kto zabija z niskich pobudek, podstępnie
lub w sposób okrutny,
poniesie karę śmierci.

§ 3. Kto zabija człowieka na jego żądanie, (art. 75
lit. a)
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 182. Matka, zabijającą dziecko w okresie porodu, (art. 77)
o ile działa pod wpływem jego przebiegu,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 183. § 1. Kto innego namawia do samobójstwa, jeżeli (art. 75
lit. c)
samobójstwo przynajmniej usiłowano,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto zawiera umowę, oddającą losowi roz-
strzygnięcie pytania, która strona ma odebrać sobie
życie,
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu, jeżeli
wyniknie stąd choćby tylko usiłowane samobójstwo
osoby losem wskazanej.

Art. 184. § 1. Kto nieumyślnie powoduje śmierć innego, (art. 76
§ 1)
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli śmierć wynikła z umyślnego naru-
szenia ciała lub uszkodzenia zdrowia,
winny poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 185. § 1. Kobieta, która spędza własny płód lub godzi (art. 78)
się na spędzenie przez inną osobę,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Tę samą karę poniesie osoba, udzielająca (art. 79)
pomocy przy spędzeniu lub spędzająca płód obcy.

§ 3. O ile spędzenie nastąpiło bez zgody kobiety (art. 79
§ 2 lit. a)
ciążarnej,
winny poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 4. Jeżeli winny zawodowo uprawia spędzanie (art. 79
płodu, albo jeżeli z spędzenia wynikła śmierć kobiety § 2
ciążarnej, sąd może wymierzyć karę, przekraczającą lit. b-c)
najwyższy ustawowy wymiar o połowę.

§ 5. Na równi ze spędzeniem płodu stoi zabicie płodu w łonie matki.

Art. 186. § 1. Kto świadomie naraża życie innego na niebezpieczeństwo, (art. 87)

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto dopuszcza się tego w stosunku do osoby, wobec której ma obowiązek troszczenia się lub nadzoru,

poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 3. Kto dopuszcza się tego (§ 1—2) nieumyślnie,

poniesie karę aresztu.

§ 4. Tę samą karę poniesie, kto bez upoważnienia oddaje innemu trującą odurzającą (opium, morfina, kokaina itp.).

Art. 187. § 1. Kto powoduje ciężkie uszkodzenie ciała lub (art. 80)
zdrowia, polegające na zranieniu, które wymaga dwutygodniowego leczenia albo też na upośledzeniu zdrowia, trwającym przez dwa tygodnie,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli z uszkodzenia wynikła trwała cho- (art. 81)
roba umysłowa albo utrata wzroku, słuchu, mowy, zdolności płodzenia, albo trwałe kalectwo,

winny poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

§ 3. Kto powoduje inne uszkodzenie ciała, (art. 82)

poniesie karę aresztu do lat dwu lub grzywny.

Art. 188. Kto nieumyślnie powoduje uszkodzenie ciała (art. 83)
lub zdrowia,

poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

Art. 189. Kto znęca się nad osobą nieletnią lub bezradną, (art. 90)
pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku

zależności od winnego, o ile stąd wynikło uszkodzenie ciała lub zdrowia,
poniesie karę, jak za uszkodzenie.

Art. 190. § 1. Kto innego naraża na zakażenie chorobą (art. 84) weneryczną,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli winnym jest małżonek pokrzywdzonego, ściganie następuje na wniosek.

Art. 191. Kto bierze udział w bijatyce lub w napadzie (art. 85) większej ilości osób, jeżeli stąd wynikło co najmniej ciężkie uszkodzenie ciała,
poniesie karę więzienia.

Art. 192. § 1. Kto osobie, zapłodnionej przez siebie, odmawia pomocy koniecznej dla utrzymania życia lub dla odbycia porodu,
poniesie karę aresztu do roku.

§ 2. Jeżeli ciężarna dopuści się skutkiem tego zamachu na życie płodu lub noworodka,
winny poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 193. § 1. Kto osobie, znajdującej się w niebezpieczeństwie utraty życia, nie udzieli pomocy, choć może to uczynić bez narażenia siebie lub osób najbliższych na szkodę,
poniesie karę aresztu do roku.

§ 2. Jeżeli zagrożony dla braku pomocy umrze lub poniesie ciężkie uszkodzenie ciała lub zdrowia,
winny poniesie karę więzienia do lat dwu.

XIX. Przestępstwa przeciw wolności.

Art. 194. Kto przy użyciu gwałtu, zagrożenia gwałtem lub podstępnie uprowadza inną osobę wbrew jej woli lub uprowadza osobę niezdolną do stawienia oporu albo też osobę pozbawioną zdolności rozpoznawania lub pokierowania wolą, choćby za jej zgodą,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 195. § 1. Kto innego bezprawnie pozbawia wolności, (art. 91
poniesie karę więzienia do lat dziesięciu. § 1)

§ 2. Jeżeli z pozbawieniem wolności łączyło się (art. 91
oddanie w władztwo obcego państwa lub pozbawienie § 2)
wolności trwało czas dłuższy niż miesiąc, lub łączyło
się z szczególnem udręczeniem lub w innych szcze-
gólnie ciężkich wypadkach,
winny poniesie karę więzienia do lat piętnastu.

Art. 196. Urzędnik, który w czasie urzędowania skutkiem
niedbalstwa pozbawia innego wolności,
poniesie karę aresztu do lat pięciu.

Art. 197. § 1. Kto w sposób zdolny wzbudzić obawę, grozi (art. 92)
innemu spełnieniem przestępstwa na jego szkodę,
poniesie karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Ściganie następuje na wnioszek.

Art. 198. Kto powoduje oddanie innego w stan niewol-
nictwa, kto uprawia handel niewolnikami lub bierze
udział w przedsiębiorstwie z tem związaniem,
poniesie karę więzienia do lat piętnastu.

Art. 199. § 1. Kto innego gwałtem lub groźbą użycia (art. 93)
gwałtu zniewala do przedsięwzięcia działania, zanie-
chania lub znoszenia,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto groźbą spowodowania postępowania
karnego lub rozgłoszenia wiadomości niekorzystnej
dla dobrego imienia zagrożonego lub jego bliskich
bezprawnie innego zniewala do działania, zaniechania
lub znoszenia,
poniesie karę więzienia do lat trzech.

Art. 200. § 1. Kto bezprawnie wtargnie do obcego domu, (art. 94)
mieszkania, lokalu przedsiębiorstwa, składu towarów,
ogrodzonej posiadłości, służącej za miejsce pobytu
lub na wodny statek, albo kto tam się znalazłszy,
mimo wezwania osoby do tego uprawnionej, wzdraga
się wyjść,
poniesie karę aresztu do lat dwu lub grzywny.

§ 2. Jeżeli zachowanie się winnego przedstawiło niebezpieczeństwo dla życia lub w większej rozciągłości dla mienia,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Ściganie następuje na wniosek.

XX. Przestępstwa przeciwko mieniu.

Art. 201. § 1. Kto zabiera cudze mienie bez zgody właściciela w zamiarze przywłaszczenia lub uzyskania korzyści materialnej, (art. 123 § 1)

poniesie karę więzienia do lat pięciu lub karę aresztu.

§ 2. Ściganie za kradzież na szkodę osób najbliższych następuje na wniosek.

§ 3. Jeżeli winny zabrał celem spożycia potrawy lub napoje małej wartości, sąd może odstąpić od wymierzenia kary.

Art. 202. Kto przywłaszcza sobie cudze mienie, (art. 121 § 1)
poniesie karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Kto przywłaszcza sobie mienie powierzone przez właściciela, (art. 122)

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 3. Kto przywłaszcza sobie mienie znalezione, (art. 121 § 2)
poniesie karę aresztu do roku lub karę grzywny.

§ 4. Ściganie przywłaszczenia na szkodę osób najbliższych następuje na wniosek.

Art. 203. Kto zabiera cudze mienie przy użyciu gwałtu, lub groźby natychmiastowego użycia gwałtu a to celem udaremnienia oporu lub usunięcia przeszkody, utrzymania się w posiadaniu rzeczy zabranej lub w celu udaremnienia bezpośredniego pościgu, (art. 124 § 1)

poniesie karę więzienia do lat dziewięciu.

§ 2. Winny udziału w związku trzech lub więcej osób, mającym na celu zabieranie cudzego mienia przy użyciu gwałtu lub groźby, (art. 126)

poniesie karę więzienia do lat dwu, choćby zmowa nie obejmowała szczegółów przestępnego działania.

Art. 204. Kto uzbraja okręt lub przyjmuje służbę na (art.127) okręcie, który jest przeznaczony do zabierania na morzu cudzego mienia przy użyciu gwałtu lub groźby, poniesie karę więzienia do lat dziesięciu.

Art. 205. § 1. Kto cudze mienie niszczy, uszkadza lub (art.129) czyni niezdatnem do użytku, poniesie karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Ściganie następuje na wniosek, o ile przez uszkodzenie nie naruszono interesu publicznego.

Art. 206. § 1. Kto celem wyrządzenia innemu szkody (art.128) majątkowej wprowadza go lub inną osobę w błąd albo podstępnie błąd wyzyskuje, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Ściganie tego przestępstwa, o ile dokonano go na szkodę najbliższych następuje na wniosek.

Art. 207. Kto popełnia drobne szalbierstwa, w szczególności (art. 63) wyłudza świadczenia, o których wie, że są zasadniczo odpłatne, (pożywienie i napoje w restauracji, mieszkanie w hotelu, jazda koleją lub okrętem, wstęp na przedstawienie, działanie automatu i t. p.) poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

Art. 208. Kto w zamiarze przysporzenia korzyści majątkowej (art.130) sobie lub innemu zawiera z osobą niemogącą zdawać sobie sprawy z przedsiębranego działania lub z osobą niewłasnowolną lub z osobą pozbawioną należytego rozwoju umysłowego, szkodliwą dla niej umowę, wyzyskując jej niedoświadczenie, poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 209. Osoba, trudniąca się zawodowo czynnościami (art. 131) targu giełdowego, która w zamiarze przysporzenia korzyści majątkowej sobie lub innemu, osobę niemogącą zdawać sobie sprawy ze znaczenia transakcji nakłania do spekulacji giełdowej, niepozostającej w żadnym stosunku do jej majątku, poniesie karę aresztu do lat dwu lub grzywny.

Art. 210. § 1. Kto wyzyskując położenie przymusowe (art. 133) innego zawiera z nim umowę, nakładającą nań obowiązki świadczenia nierównomiernego ze świadczeniem wzajemnem,

poniesie karę aresztu do lat pięciu.

§ 2. Niema przestępstwa, jeżeli z okoliczności wynika, że umowa mimo przeciwnych pozorów była korzystna.

Art. 211. § 1. Kto innego gwałtem lub groźbą użycia (art. 125 § 1) gwałtu zniewala do działania, zaniechania lub znośzenia, połączonego ze stratą majątkową dla niego lub dla innej osoby,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

§ 2. Kto groźbą spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości niekorzystnej dla dobrego imienia zagrożonego lub jego bliskich, bezprawnie innego zniewala do działania, zaniechania lub znośzenia, połączonego ze stratą majątkową dla niego lub dla innej osoby,

poniesie karę więzienia do lat trzech.

Art. 212. § 1. Kto narusza obce prawo polowania lub (art. 141 § 1) rybołówstwa,

poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Kto popełnia przestępstwa tego rodzaju (art. 141 § 2) w zwyczaj u siebie wprowadził,

poniesie karę więzienia do roku.

§ 3. Kto poluje, łowi zwierzyne, lub ptactwo na przestrzeni ogrodzonej lub łowi ryby w stawie, popełnia kradzież.

Art. 213. Kto uprawnionemu do wykonywania prawa (art. 141 § 3) rzeczowego lub tegoż zastępcy stawia opór gwałtem lub grozi gwałtem a to tak przy wykonywaniu tego prawa, jak przy obronie przed jego naruszeniem lub przy przytrzymaniu naruszającego na gorącym uczynku,

poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 214. Kto zabiera, uszkadza lub niszczy bez zezwolenia właściciela rzecz, nieprzedstawiającą wartości majątkowej,
poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

XXI. Naдуżыцiе зауфання i нарусzenie тајемницы.

Art. 215. Osoba, zajmująca się na podstawie przepisu (art. 129) prawnego lub umowy sprawami innego, która działa na jego szkodę lub w zamiarze wyrządzenia szkody spowodować niebezpieczeństwo dla jego mienia,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 216. § 1. Kto wyjawia prywatną tajemnicę, z którą (art. 98 § 1) zapoznał się w czasie swego urzędowania albo w związku z wykonywaniem zawodu, o ile urząd lub zawód nakłada nań obowiązek zachowania tajemnicy
poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Kto taką tajemnicę wyjawia w celu narażenia dobrego imienia innej osoby na szwank lub wyrządzenia jej szkody majątkowej,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

§ 3. Przestępstwa tego dopuścić się może także osoba pomocna przy wykonywaniu zawodu.

§ 4. Niema przestępstwa, jeżeli wyjawiający (art. 98 § 2) tajemnicę czyni to ze względu na uzasadniony interes publiczny lub prywatny.

§ 5. Ściganie następuje na wniosek.

Art. 217. § 1. Kto w zamiarze wyrządzenia szkody narusza prawny obowiązek zachowania obcej tajemnicy przemysłowej, handlowej lub kredytowej i albo ją wyjawia albo zużytkowuje w celach zarobkowych,
poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie ten, kto innego do takiego naruszenia obowiązku nakłania, lub korzysta z wyjawienia tajemnicy w celach zarobkowych.

§ 3. Ściganie następuje na wniosek.

Art. 218. Kto ogłasza lub rozgłasza wiadomości z tajnej rozprawy sądowej,
poniesie karę aresztu do roku.

Art. 219. § 1. Kto bezprawnie otwiera zamknięte pismo (art. 95) lub depeszę dla niego nieprzeznaczoną albo przywłaszcza sobie lub niszczy obcą korespondencję zanim adresat z nią się zapoznał, albo przyłącza się do przewodu służącego do podawania wiadomości,
poniesie karę aresztu lub grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto w powyższy (art. 96) sposób uzyskaną wiadomość ogłasza lub rozgłasza lub kto podstępnie uzyskuje nieprzeznaczoną dla niego wiadomość telefoniczną lub nieprzeznaczoną dla niego wiadomość, przesłaną na przewodzie telegraficznym.

§ 3. Ściganie następuje na wniosek.

§ 4. Urzędnik, dopuszczający się tego prze- (art. 97) stępstwa,
poniesie karę więzienia do dwu lat.

XXII. Przestępstwa na szkodę wierzycieli.

Art. 220. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli pogarsza swoje położenie majątkowe przez życie zbyt- (art. 134) kowne, grę, spekulację, zawieranie ryzykownych umów, zmniejszanie lub obciążanie swego majątku, wadliwe prowadzenie interesów,
poniesie karę więzienia do lat dwu.

Art. 221. Kto w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli ukrywa lub niszczy przedmioty majątkowe albo zmy- śla zobowiązania,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 222. Kto przez życie zbyt- (art. 135) kowne, grę, spekulację, zawieranie ryzykownych umów, zmniejszanie lub obciążanie swego majątku, wadliwe prowadzenie interesów swoje położenie majątkowe pogarsza i doprowadza do tego, że do majątku jego otwarto konkurs lub jego niewypłacalność sądownie stwierdzono,
poniesie karę aresztu do roku.

Art. 223. Kto wiedząc, że nie będzie w stanie zaspokoić (art. 139) wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza niektórych tylko,
poniesie karę aresztu do lat dwu.

Art. 224. § 1. Kto będąc obowiązany do prowadzenia (art. 140) ksiąg rachunkowych, nie prowadzi ich wcale lub prowadzi je niedbale,
poniesie karę aresztu do sześciu miesięcy lub karę grzywny.

§ 2. Kto prowadzi je niezgodnie z prawdą albo je niszczy, usuwa lub czyni niezdatnymi do użytku,
poniesie karę więzienia do lat pięciu.

Art. 225. Kto celem udaremnienia grożącej egzekucji (art. 188) niszczy, usuwa lub ukrywa przedmioty majątkowe,
poniesie karę aresztu do roku.

Art. 226. § 1. Przestępstwa na szkodę wierzycieli dopuścić się może nie tylko dłużnik, ale także inna osoba, choćby bez porozumienia z nim działająca. (art. 137)

§ 2. Samoistny kierownik warsztatu gospodarczego odpowiada za działanie na szkodę wierzycieli tak, jak gdyby sam był właścicielem przedsiębiorstwa. (art. 140 § 2)

Art. 227. § 1. Wierzyciel, który w czasie postępowania konkursowego przyjmuje korzyść majątkową dla siebie lub innego za głosowanie lub działanie na szkodę innych wierzycieli, (art. 139 § 2)
poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. Tę samą karę poniesie, kto wierzycielowi w tym celu korzyść majątkową ofiarowuje. (art. 139 § 1)

XXIII. Naruszenie czci i obraza.

Art. 228. § 1. Kto innemu zarzuca postępowanie lub właściwości zdolne do poniżenia go w opinii publicznej albo do utraty zaufania potrzebnego dla danego stanowiska lub zawodu, (art. 118 § 1)
poniesie karę aresztu do lat dwu lub grzywny.

§ 2. Jeżeli winny ma świadomość, że zarzut (art. 118
jest bezzasadny, § 2)

poniesie karę aresztu do lat trzech.

§ 3. Niema przestępstwa, jeżeli sprawca działał (art. 118
w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub § 4)
prywatnego, własnego lub obcego a nadto przeprowa-
dził dowód, że zarzut jest uzasadniony. Dowodu
prawdy na okoliczności z życia prywatnego lub ro-
dzinnego przeprowadzać nie wolno.

§ 4. Wyrok skazujący należy na wniosek oskar- (art. 118
życiela ogłosić w czasopiśmie na koszt skazanego. § 3)

§ 5. Ściganie następuje na podstawie skargi po-
krzywdzonego.

§ 6. W razie zniesławienia urzędnika lub woj-
skowego, władza przełożona ma prawo wniesienia
skargi na równi z pokrzywdzonym.

§ 7. W razie zniesławienia osoby zmarłej skargę
wnosić mogą małżonek i dzieci zmarłego a w braku
tych osób rodzice i wnuki.

Art. 229. § 1. Kto słownie albo przez zamach na niety- (art. 86)
kalność cielesną obraża godność osobistą innego a to
publicznie lub bezpośrednio w stosunku do obrażo-
nego,

poniesie karę aresztu do roku lub grzywny.

§ 2. O ile obrażony odpowiedział na obrazę
obrazą wzajemną, sąd może kary nie wymierzyć je-
dnemu lub obu winnym.

§ 3. Jeżeli obrazę wywołało niewłaściwe zacho-
wanie się obrażonego,

sąd może karę nie wymierzać.

XXIV. Wyjaśnienie ustawowych wyrażeń.

1. Urzędnik jest to osoba, pełniąca funkcje publiczne w imie-
niu Państwa lub Samorządu.
2. Najbliższy jest to krewny w linii wstępnej lub zstępnej,
rodzeństwo, małżonek tudzież rodzice, rodzeństwo i dzieci
małżonków.

3. Bliski jest to osoba, która z tytułu pokrewieństwa, powinowactwa, przyjaźni lub obowiązku wdzięczności ma prawo liczyć na szczególne względy danej jednostki.
 4. Dokument jest to każdy przedmiot nadający się do bezpośredniego lub pośredniego dostarczenia dowodu na istnienie lub zgaśnięcie pewnego stosunku prawnego.
 5. Dokument publiczny jest to dokument, wystawiony przez urzędnika lub osobę publicznego zaufania.
 6. Czas wojny rozpoczyna się ogłoszeniem ogólnej mobilizacji, a kończy się ogłoszeniem zawarcia pokoju.
 7. Papier wartościowy jest to dokument na okaziciela, zawierający obowiązek wystawcy do wypłacania stałych odsetek lub udziału w zyskach.
 8. Publicznie przedsięwzięto działanie wtedy, kiedy miejsce działania jest ogólnie dostępnem lub kiedy świadkami działania było więcej niż dwie osoby, albo kiedy za środek działania obrano pismo drukowe lub choćby nie drukowe ale rozszerzane wśród więcej niż dwu osób.
-

Uzasadnienie.

Ponieważ projekt w pierwszej linji opiera się na uchwałach sekcji, przeto uchwały te należało przedstawić w pewnem syntetycznem ugrupowaniu w związku z pojedynczemi rozdziałami. Cyfry w nawiasie oznaczają tom wydawnictwa „Komisja Kodyfikacyjna — sekcja prawa karnego“ i stronicę.

I. Zbrodnie stanu.

Za istotę przestępstw nazwanych prowizorycznie zbrodniami stanu należy uważać zamach na: *a)* istnienie, *b)* całość, *c)* ustroj państwa. (T. II. str. 55).

Do tego samego działu zaliczyć należy jako przestępstwo odrębne działanie skierowane ku sprowadzeniu niebezpieczeństwa dla państwa. (T. II. str. 55).

Art. 86.

Jako formułę uchwalono: „Działanie skierowane przeciwko niepodległemu bytowi państwa, działanie mające na celu zmianę ustroju państwa i działanie skierowane do oderwania części obszaru państwa“. (T. II. str. 70).

Jako środek działania należy przyjąć „użycie przemocy“, a czynności przygotowawcze ująć w definicji przestępstwa w sposób następujący: „kto przedsięwzięcie działanie mające na celu...“ (T. II. str. 71).

Art. 87.

Należy przyjąć formę spisku, jako pożądaną przy przestępstwach przeciw bezpieczeństwu zewnętrznemu Państwa. (T. II. str. 289).

Zbrodniami stanu są zamachy na:

1. istnienie, 2. całość, 3. ustroj państwa.

Zamach taki polega na działaniu mającem na celu użycie przemocy dla pozbawienia Państwa niepodległego bytu, oderwania części od całości Państwa lub sprowadzenia zmian w ustroju Państwa.

Karygodną jest zmowa 2 lub więcej osób, mająca na celu dokonanie według oznaczonego planu zbrodni stanu, lub zmowa

2 lub więcej osób, mająca na celu dokonanie zbrodni stanu bez bliższego określenia, czy przy nagromadzeniu broni lub materiałów wybuchowych.

Nie ulega karze, kto biorąc udział w takiej zmowie, doniesie o jej istnieniu władzy powołanej do ścigania przestępstw, zanim władza o niej się dowie i zanim jakiegokolwiek ujemne następstwa z niej wynikną. Z bezkarności nie może korzystać, kto znowę taką urządzał lub do przystąpienia innych nakłaniał. Publiczne wzywanie do dokonania zbrodni stanu jest postacią kwalifikowaną publicznego wzywania do popełnienia przestępstw. (T. II. str. 106).

Pojęcie „spisku“ należy ograniczyć do zmowy dwu¹⁾ lub więcej osób, mającej na celu dokonanie zbrodni stanu według oznaczonego planu działania, a pojęcie „bandy“ ograniczyć do zmowy dwu lub więcej osób, mającej na celu dokonanie zbrodni stanu bez oznaczonego planu działania, ale przy nagromadzeniu broni lub materiałów wybuchowych. (T. II. str. 73).

Nie ulega karze, kto biorąc udział w spisku lub bandzie, doniesie o ich istnieniu władzy powołanej do ścigania przestępstw, zanim władza o nich się dowiedziała i zanim jakiegokolwiek ujemne skutki wynikły. Z bezkarności nie może korzystać, kto spisek taki lub bandę urządzał lub do wstąpienia do nich nakłaniał. (T. II. str. 74).

II. Przestępstwa przeciw interesom i godności Państwa.

Art. 89—90.

I. Karygodne jest porozumiewanie się z obcym państwem celem wywołania wojny lub innych wrogich działań przeciw Polsce.

II. Karygodne jest przedsięwzięcie działań wrogich przeciw obcemu państwu w celu wywołania wojny lub zerwania stosunków dyplomatycznych. (T. II. str. 291).

Za nieprzyjaciela uważa się państwo, prowadzące wojnę z Państwem Polskiem. (T. II. str. 280).

¹⁾ Przy redakcji projektu odstąpiono od 2 osób a przyjęto jako minimum osób trzy ze względu na pojęcie spisku i bandy jako zrzeszenie co najmniej kilku osób.

Za przestępstwo należy uznać:

1. Werbowania obywatela polskiego do wojska obcego, a jako kwalifikację do nieprzyjacielskiego. Podmiotem przestępstwa może być zarówno obywatel polski, jak i obcy. Przestępstwo jest karalne bez względu na to, gdzie go się dopuszczono¹⁾.

2. Służba w wojsku nieprzyjacielskim, lub zbrojne wystąpienie przeciw Państwu Polskiemu. Podmiotem przestępstwa może być obywatel polski, a w razie dywersji — każdy.

Gdy jest wcielony do armji, jako siła pomocnicza, traktuje go się, jak służącego w armji; gdy pomagał — a nie był wcielony do armji, odpowiada za współdziałanie. (T. II. str. 284—285).

Zamieścić należy przepis o zakazie wstępowania do wojska obcego, o ile okaże się to potrzebne ze względu na niejasność ogólnych ustaw w tym względzie. Sprawca nie unika kary, choćby przez wstąpienie do obcego wojska uzyskał obce obywatelstwo. (T. II. str. 285).

Art. 91.

Nie należy odróżniać „defetyzmu“ od rozgłaszania fałszywych wiadomości w czasie wojny, przez co akcja wojsk jest narażona na niebezpieczeństwo. (T. II. str. 283).

Należy wyodrębnić obniżanie ducha obronnego społeczeństwa w czasie wojny przez szerzenie nieprawdziwych wiadomości od szerzenia wiadomości alarmujących, a nieprawdziwych. (T. II. str. 283).

Nie należy ograniczać szerzenia tego rodzaju fałszywych wiadomości w czasie wojny, a działających na szkodę siły obronnej państwa do formy publicznych przemówień lub publikacji w prasie. (T. II. str. 283).

Należy wprowadzić obok umyślnego działania tego rodzaju, także karalność działania nieumyślnego jako mniej karygodnego. (T. II. str. 283).

Art. 92.

Do działu tego należy wprowadzić przestępstwo dostaw niezdatnych lub szkodliwych. (T. II. str. 282).

¹⁾ Sprawę tą załatwiła ustawa wojskowa z r. 1924 w art. 94.

Art. 93.

Karygodnem jest komunikowanie obcemu rządowi, lub agentowi obcego państwa lub innej osobie albo ogłaszanie wiadomości, których utrzymanie w tajemnicy przed obcym rządem jest wskazane ze względu na dobro państwa.

Za kwalifikację uważać należy świadomość sprawcy, że wiadomości te mają pozostać tajnymi.

Karygodnem jest zbieranie wiadomości tego rodzaju lub przedostawanie się względnie zbliżanie się bez upoważnienia do miejsc, do których wstęp jest wzbroniony.

Karygodne jest wchodzenie w porozumienie w celu dostarczania wiadomości tego rodzaju.

Karygodne jest także nieumyślne działanie wymienione w uchwale I-szej (komunikowanie, ogłaszanie).

Kwalifikowane jest działanie z uchwały IV-tej, o ile go się dopuszcza osoba, posiadająca tego rodzaju wiadomości z tytułu jej stosunku do własnego rządu. (T. II. str. 287).

Należy nie wprowadzać osobnego przestępstwa niedoniesienia i niezapobieżenia spełnieniu powyższego przestępstwa (T. II. str. 390).

Art. 95—96.

Uznać za karygodne:

1. działanie przedstawiciela interesów Rzeczypospolitej w pertraktacjach z obcym państwem na szkodę Polski.

2. niszczenie, fałszowanie, ukrywanie itp. środków dowodowych na szkodę Państwa Polskiego, ważnych dla uregulowania stosunków z innemi państwami. (T. II. str. 297).

III. Przestępstwa przeciw stosunkom między- narodowym.

Należy stworzyć odrębny dział przestępstw przeciw obcym państwom i w dziale tym wymienić: zamach na naczelnika obcego państwa lub obrazę naczelnika lub przedstawicieli obcego państwa i znieważenie oznak państwowości obcego państwa. (T. II. str. 294).

Nie uwzględniać formy nieumyślnej tego przestępstwa; nie wprowadzać kwalifikacji polegającej na faktycznem wywołaniu wojny lub represalji. (T. II. str. 294).

IV. Przestępstwa przeciw swobodzie i szczerości głosowania w sprawach publicznych.

Przedmiotem ochrony jest tak głosowanie wyborcze, jak wszelkie inne głosowanie w sprawach publicznych. Ochrona wyborów obejmuje wybory nie tylko do ciał ustawodawczych, ale i do zrzeszeń prawa publicznego.

Srodki działania: użycie przymusu, groźby bezprawnej lub podstępny w stosunku do głosującego lub osoby trzeciej celem wywarcia wpływu na sposób głosowania lub wstrzymanie się od głosowania.

O nadużyciu władzy nie wspominać.

Przekupstwo polega na ofiarowaniu, lub obietnicy korzyści materialnej osobistej, lub dla osoby trzeciej.

Sprzedajność polega na przyjęciu lub żądaniu korzyści majątkowej lub osobistej *a)* ze strony głosującego dla siebie, lub osoby trzeciej, *b)* ze strony osoby trzeciej dla siebie, lub głosującego. O poczęstunku nie wspominać.

Nie dodawać formuły dodatkowej „lub innemi sposobami niedozwolonemi“.

Przeszkadzanie w głosowaniu polega na przeszkadzaniu gwałtem, groźbą lub podstępem swobodnemu wykonywaniu prawa głosowania.

Należy karać oddanie głosu przez osobę do tego nieuprawnioną; specyfikacja zbędna.

Należy karać: zestawienie list głosujących z pominięciem uprawnionych lub wstawienie nieuprawnionych, użycie podstępu celem nieprawidłowego zestawienia listy głosujących, zniszczenie, uszkodzenie lub ukrycie list głosujących, celem udaremnienia lub utrudnienia głosowania i przeszkadzanie swobodnemu odbywaniu zgromadzeń przedwyborczych. (T. III. zes. 1. str. 65).

Należy karać: fałszowanie protokółów i innych dokumentów wyborczych, fałszywe obliczanie głosów i inne bezprawne wpływanie na wynik głosowania; zniszczenie, uszkodzenie lub ukrycie dokumentów wyborczych celem udaremnienia lub utrudnienia obliczenia głosów, oraz zapoznavanie się z sposobem głosowania przy głosowaniu tajnem. (T. III. zes. 1. str. 65).

V. Przestępstwa przeciw władzy państwowej.

Art. 106—107.

W najściślejszym związku ze zbrodniami stanu postawić należy grupę zamachów na władzę wykonawczą, ustawodawczą i sądową. (T. II. str. 70).

Przedmioty zamachu ugrupowano w sposób następujący:

- I. grupa: Prezydent, Sejm, Senat, Rada Ministrów, Sąd.
- II. grupa: Minister lub jego zastępca, wykonywujący jego władzę, poseł, senator, sędzia.

Działanie w grupie pierwszej ma obejmować — uniemożliwienie lub przeszkodzenie w wykonywaniu władzy, w grupie drugiej — *a)* uniemożliwienie lub przeszkodzenie w wykonywaniu funkcji, *b)* bezprawne przywłaszczenie sobie władzy.

Cechą charakterystyczną działania jest przemoc, istota przestępstwa polega na dokonaniu. (T. II. str. 72).

W najściślejszym związku z zbrodniami stanu pozostają, jako odrębne przestępstwa, działania skierowane ku sprowadzeniu zewnętrznego niebezpieczeństwa dla Państwa. Przestępstwa te będą przedmiotem rozważań Sekcji na jednym z najbliższych posiedzeń.

Odrębne przestępstwa stanowią zamachy na władzę wykonawczą, ustawodawczą lub sądową:

1. działania, sprowadzające przemocą uniemożliwienie lub przeszkodzenie wykonywaniu władzy Prezydenta R. P., Rady Ministrów, Sejmu, Senatu lub Sądu.

2. działanie sprowadzające przemocą uniemożliwienie lub przeszkodzenie wykonywaniu władzy Ministra lub jego zastępcy posła, senatora lub sędziego.

3. działanie, polegające na bezprawnym przywłaszczeniu sobie władzy Prezydenta R. P., ministra, posła, senatora lub sędziego. (T. II. str. 106).

Kwestję intytulacji na razie pozostawić w zawieszeniu. (T. III. zesz. 1. str. 45).

Ochrona karna powinna objąć ochronę Sejmu, Senatu i Zgromadzenia Narodowego, Sejmy autonomiczne i reprezentacje samorządowe i inne korporacje prawa publicznego — przyjęto jednomyślnie z zastrzeżeniem, że wyrażenie „korporacje prawa publicznego“ może być zmienione na bardziej zrozumiałe. (T. III. zesz. 1. str. 45).

Ochroną prawną objąć Komisje sejmowe, nie przesądzając, w jakich wyrażeniach zostanie to sformułowane (T. III. zes. 1. str. 46).

Ochrona prawa przysługuje posłom, jako członkom ciała ustawodawczego, o ile chodzi o utrudnianie im udziału w głosowaniu, lub w innych pracach Sejmu. Analogiczna ochrona ma przysługiwać członkom korporacji prawa publicznego. (T. III. zes. 1. str. 46).

Art. 108.

Przy ustaleniu przestępstwa tego typu wziąć za punkt wyjścia działanie jednostki, a przyłączenie się większej ilości osób uznać za okoliczność powodującą wyższy wymiar kary. (T. II. str. 360).

Warunkiem karygodności jest przedsięwzięcie przez funkcjonarjusza publicznego działania formalnie prawidłowego, leżącego w zakresie jego kompetencji. Kwestję świadomości sprawcy ocenić należy na podstawie przepisów części ogólnej. (T. II. str. 360).

Czynne przeszkadzanie czynności urzędowej ma stanowić oddzielne przestępstwo w kodeksie karnym. (T. II. str. 361).

Czynna napaść na funkcjonarjusza państwowego w czasie pełnienia czynności urzędowej lub z powodu czynności urzędowej stanowi osobne przestępstwo. (T. II. str. 361).

Przedmiotem oporu jest osoba pełniąca funkcje publiczne z ramienia państwa lub samorządu.

Przedmiotem przestępstwa jest także osoba przybrana do pomocy.

Przedmiot przestępstwa ma być zajęty pełnieniem czynności urzędowej. (T. II. str. 361).

Art. 109.

Działanie polega na oporze fizycznym, groźbie, polegającej na zapowiedzi natychmiastowego działania, lub w przyszłości.

Wymuszenie zaniechania czynności urzędowej połączyć z przestępstwem oporu czynnego.

Z wymuszenia działania urzędowego stworzyć oddzielne przestępstwo. (T. II. str. 363).

Art. 111.

Osobę urzędową należy ochronić tak w wypadku obrazy w czasie urzędowania, jak także w wypadku obrazy z powodu urzędowania. Przedmiotem ochrony jest każda osoba pełniąca funkcje publiczne. (T. II. str. 385).

Przedmiotem obrazy ma być też władza sama. Warunki karygodności obrazy mają być te same, co i przy obrazie osoby nieurzędowej. Ściganie ma nastąpić na podstawie skargi publicznej. (T. II. str. 385).

Art. 112.

Przestępstwem jest bezprawne wykonywanie władzy państwowej z zamiarem jej wykonania. Przybieranie pozorów urzędnika w zamiarze wyrządzenia szkody materialnej lub przysporzenia sobie korzyści — należy do działu o oszustwie. Kostjumowanie się, celem nadania sobie pozorów osoby urzędowej — należy do kodeksu policyjnego. (T. II. str. 387).

Art. 114.

Wydzielić przekupstwo (czynne) z grupy przestępstw urzędniczych. (T. II. str. 355).

Ofiarowanie podarunku przed spełnieniem czynności urzędowych jest zawsze karalne bez względu na to, czy czynność urzędowa ma być prawidłową czy nieprawidłową.

Ofiarowanie podarunku po spełnieniu danej czynności urzędowej ma być karalne, jeśli czynność była nieprawidłową. (T. II. str. 356).

VI. Przestępstwa przeciw pieczy prawnej.

Art. 115.

Nie należy uzależniać karygodności fałszywego zeznania od złożenia przysięgi. (T. II. str. 4).

Zaprzysiężenie niema stanowić ustawowej okoliczności obciążającej. (T. II. str. 4).

Zaprzysiężenie niema być okolicznością wymienioną w k. k. (T. II. str. 4).

Należy rozszerzyć karalność na fałszywe zeznanie złożone nie tylko przed sądem ale także i przed władzami publicznymi. (T. II. str. 5). Jako bliższe określenie tej władzy publicznej uchwalono określenie: „Władza publiczna, uprawniona do przyjmowania tego rodzaju oświadczeń“. (T. II. str. 6). Jako zaś bliższe określenie rodzaju oświadczeń przyjęto: „oświadczenia w celu dostarczenia dowodu“. (T. II. str. 6).

Nieumyślne fałszywe oświadczenie, złożone nawet w sprawie ważnej, nie ma być karalne. (T. II. str. 11).

Nieumyślne fałszywe oświadczenie ma być karalne, o ile jest złożone w formie uroczystej. (T. II. str. 11).

Uchwałą z dnia 27. stycznia 1923 (Kom. Kod. t. II. str. 6), w sprawie karygodności oświadczeń rozszerzyć w tym kierunku, że:

a) oświadczenia złożono przed władzą publiczną lub osobą uprawnioną do przyjmowania tego rodzaju oświadczeń,

b) cecha istotna oświadczenia złożonego przed władzą lub osobą uprawnioną do przyjmowania oświadczeń a niezgodnego z prawdą polega na tem, że oświadczenie może mieć znaczenie prawne.

Obwiniony w procecie karnym nie odpowiada za fałszywe oświadczenia, co nie wyłącza jego odpowiedzialności za mogące tkwić w nich inne przestępstwa. (T. II. str. 13).

Pouczenie o karalności jest konieczne przy zeznaniach nie złożonych w sposób uroczysty. (T. II. str. 15).

Koniecznem jest zastrzeżenie, że władza ma działać zgodnie z prawem. (T. II. str. 15).

Zatajenie prawdy i powiedzenie nieprawdy należy zrównać ze sobą. (T. II. str. 16).

Art. 116.

Przepis o uchyleniu niebezpieczeństwa i pomocy koniecznej sprawy położenia przymusowego nie załatwia. (T. II. str. 16).

Jako warunki przymusowego położenia uznać niebezpieczeństwo odpowiedzialności karnej lub hańby dla siebie i najbliższych. (T. II. str. 16).

Odwołanie przed rozstrzygnięciem sprawy, choćby nastąpiło nawet po ujawnieniu fałszu, ma być zawsze bezkarne. (T. II. str. 18).

„Składający fałszywe oświadczenie, a cofający je zanim zapadło jakiekolwiek rozstrzygnięcie władzy na podstawie tego oświadczenia, nie ulega karze, choćby cofnięcie nastąpiło po ujawnieniu fałszu“. (T. II. str. 18).

„Cofający fałszywe oświadczenie po rozstrzygnięciu sprawy, może nie ulec karze“. Kwestję uznania takiego cofnięcia za ustawową okoliczność łagodzącą postanowiono załatwić przy rozpoznaniu tekstu ustawy i ustalenia kar. (T. II. str. 18).

Art. 118.

Fałszywe obwinienie jest przestępstwem skierowanym głównie przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. (T. II. str. 23).

Fałszywe obwinienie ma obejmować zarzut czynu ściganego w drodze sądowej, administracyjnej lub dyscyplinarnej. (T. II. str. 24).

Fałszywe obwinienie, by być karalnym, musi być złożone przed władzą umyślnie z podaniem osoby obwinionej. (T. II. str. 24 i 25).

Wypadki tworzenia fałszywych dowodów lub poszlak uwzględnić jako rodzaj fałszywego oskarżenia. (T. II. str. 27).

Należy wprowadzić stan faktyczny zatajenia dowodów niewinności, a jako warunki karalności ustalić, iż sprawca ma świadomość, że chodzi o dowody, wykazujące niewinność podejrzanego, a sprawca przez ujawnienie dowodów nie naraża siebie lub najbliższych na niebezpieczeństwo postępowania karnego, utraty życia, wolności lub hańby. (T. II. str. 27).

Uwzględnienie czynnego żalu jest wskazane w formie fakultatywnej z uwarunkowaniem co do czasu, t. j. do chwili jakiegokolwiek rozstrzygnięcia sprawy, wywołanej fałszywym obwinieniem (T. II. str. 25).

Art. 119.

Należy wprowadzić *delictum sui generis* — dotyczące fałszywego obwinienia samego siebie przed sądem o przestępstwo, popełnione w rzeczywistości przez inne osoby. (T. II. str. 26).

Należy wprowadzić stan przestępstwa doniesienia o przestępstwie zmyślonem bez ograniczeń na zbrodnię i występki. (T. II. str. 25).

Art. 120.

„Kto po popełnieniu przestępstwa przez sprawcę udziela mu pomocy w celu utrudnienia lub udaremnienia postępowania karno-sądowego a w szczególności. . . .” (T. II. str. 31—32). Jako poszczególne wypadki określono:

1. ukrywanie sprawcy,
2. zacieranie śladów przestępstwa, ukrywanie lub przeinaczanie środków dowodowych,
3. odbycie kary pozbawienia wolności za skazanego. (T. II. str. 32).

„Publiczne zbieranie składek na poczet wyznaczonej przez sąd kary grzywny, ma być czynem karalnym”. (T. II. str. 33). Co do klasyfikacji tego przestępstwa ma nastąpić specjalna uchwała.

Art. 121.

Postanowiono uznać zasadniczą karalność ucieczki uwięzionego, nie wymieniając postaci kwalifikowanych. (T. II. str. 37).

„Zmowa więźniów, ażeby wspólnymi siłami, według ułożonego planu, z przewidywaniem użycia gwałtownych środków wydobyć się z więzienia — ma być karalną”. (T. II. str. 40).

Art. 122.

„Karygodne jest uwolnienie osoby, pozbawionej wolności na podstawie polecenia sądowego lub prawnego nakazu władzy publicznej”. (T. II. str. 44).

Dopomożenie więźniowi do ucieczki, popełnione przez urzędnika, postanowiono przenieść jako wypadek kwalifikowany do działu przestępstw przeciwko pieczy prawnej. (T. II. str. 82).

W owym dziale należy też uwzględnić nieumyślne uwolnienie przez urzędnika (T. II. str. 82).

Art. 123.

Przedmiotem przestępstwa jest każda rzecz, pochodząca bezpośrednio, lub pośrednio z czynu karygodnego bez względu na odpowiedzialność sprawcy.

Wobec powyższego ujęcia przedmiotu przestępstwa — należy paserstwo wyodrębnić z grupy przestępstw przeciwko mieniu (reassumpcja uchwały 1). (T. III. zesz. 1, str. 70).

Działanie polega na: *a)* przyjmowanie w jakimkolwiek celu, *b)* pomaganiu przy pozbyciu lub ukryciu. (T. III. zesz. 1. str. 71).

Nie należy wspominać o zamiarze przysporzenia korzyści sobie, lub osobie innej. (T. III. zesz. 1. str. 71).

Nie wprowadzać kwalifikowanych form paserstwa. (T. III. zesz. 1. str. 72).

Art. 123, § 2.

Wprowadzić paserstwo nieumyślne, polegające na nabyciu i t. p. rzeczy, o których nabywający i t. p. na podstawie towarzyszących nabyciu okoliczności — powinien był przypuszczać, że pochodzą z przestępstwa. (T. III. zesz. 1. str. 74).

VII. Przestępstwa przeciw życiu gospodarczemu.

Utworzyć osobną grupę przestępstw podrabiania pieniędzy kruszcowych i papierowych i zaliczyć do większej grupy zamachów na życie gospodarcze. (T. II. str. 337).

Uznać za równie karygodne przerobienie i podrobienie pieniędzy papierowych i kruszcowych. (T. II. str. 369).

Traktować na równi podrobienie i przerobienie pieniędzy krajowych i zagranicznych. (T. II. str. 371).

Traktować na równi podrobienie i przerobienie pieniędzy i papierów wartościowych, znaków wartościowych, tudzież wywabianie znaków umorzenia. (T. II. str. 373).

Nie wprowadzać przestępstwa nabywania części kruszcu pochodzących z zbrodniczego umniejszania wartości kruszczowej monety. T. II. str. 364).

Nie wprowadzać osobnego typu przestępstwa przerobienia, polegającego na wybiciu nowego stempla, na sklejeniu części banknotów wycofanych i t. p. Są to wypadki zwykłego przerobienia. (T. II. str. 365).

Art. 124.

Podrabianie pieniędzy kruszczowych i papierowych skierowane jest przeciw obrotowi pieniężnemu. Przy pieniądzach kruszczowych obojętne jest, czy skład kruszczowy odpowiada monecie prawdziwej. (T. II. str. 337).

Zaliczyć podrabianie papierów wartościowych do grupy zamachów na życie gospodarcze jako osobne przestępstwo.

Pojęcie papieru wartościowego obejmuje wszelkie papiery lokacyjne (o stałym oprocentowaniu) i dywidendowe, oraz należące do nich talony, kupony i t. p. (T. II. str. 340).

Nie wspominać o technicznej stronie lub większem niebezpieczeństwie podrabiania lub przerabiania.

Nie wspominać o większej lub mniejszej zawartości kruszczowej monety przerobionej lub podrobionej. (T. II. str. 375).

W jednym artykule pomieścić działanie, polegające na podrobieniu, przerobieniu lub usunięciu znaków umorzenia. (T. II. str. 342).

Art. 125.

Przestępstwem odrębnem jest zmniejszanie wartości kruszczowej pieniądza kruszczowego w zamiarze puszczenia go w obieg, jako pełnowartościowego. Przestępstwem odrębnem jest także świadome puszczenie w obieg tego rodzaju pieniędzy kruszczowych o zmniejszonej wartości. (T. II. str. 332).

Art. 126, § 1.

Wprowadzić przestępstwo świadomego puszczenia w obieg pieniędzy przerobionych lub podrobionych. Obciążającym przy wymiarze kary jest świadome przyjęcie tego rodzaju pieniędzy. (T. II. str. 369).

Art. 126, § 2.

Gromadzenie, przywożenie i wywożenie fałszowanych pieniędzy i papierów wartościowych innych — stanowi osobne przestępstwo. (T. II. str. 346).

Zaniechanie doniesienia bez powodów, zasługujących na uwzględnienie — stanowi osobne przestępstwo. (T. II. str. 350).

Art. 127.

Do poczytania powyższych przestępstw wymagany jest zamiar puszczenia w obieg.

O ile zamiaru takiego niema, zachodzi przestępstwo *sui generis*, karane aresztem lub grzywną. (T. II. str. 349).

Art. 128.

Do tej samej grupy jako oddzielne przestępstwo zaliczyć fałszowanie znaków wartościowych. (T. II. str. 342).

Art. 129.

Posiadanie i sporządzanie znaków technicznych, przeznaczonych do podrabiania, przerabiania i t. d. stanowi odrębne przestępstwo, o ile zamiar przestępny jest udowodniony.

Art. 130.

Spisek i bandę jako odrębne przestępstwo wprowadzić w dział przestępstw omówionych, a nie w innym dziale. (T. II. str. 346).

Art. 132.

Falsyfikaty i przyrządy do fałszowania ulegają zawsze przepadkowi bez względu na to, czyją są własnością. (T. II. str. 377).

Art. 133.

Oszustwo emigracyjne przenieść do działu przestępstw przeciw interesom gospodarczym. (T. III. zesz. 1. str. 93).

Art. 134, § 1.

Punkt dotyczący się szerzenia fałszywych wiadomości giełdowych postanowiono z tego działu (przeciw porządkowi publ.) wyeliminować, jako dotyczący przestępstw przeciwko życiu ekonomicznemu. (T. III. zesz. 1. str. 5).

Uznać za przestępstwo rozszerzanie świadomie fałszywych wiadomości lub używanie innych środków podstępnych w zamiarze oddziaływania na cenę przedmiotów obrotu giełdowego. (T. III. zesz. 1. str. 97).

Art. 134, § 1, 3—4.

1. Przejąć art. 273 kod. kar. norweskiego. (T. III. zesz. 1. str. 97).

Art. 134, § 2.

2. Przyjmowanie lub ofiarowywanie korzyści majątkowych przedstawicielom prasy za informacje, mające wpłynąć na kurs giełdowy, przenieść do działu przestępstw przeciw interesom gospodarczym. (T. III. zesz. 1. str. 97).

VIII. Przestępstwa przeciw porządkowi publicznemu.

Zatytułować cały dział: „przestępstwa przeciw porządkowi publicznemu“. (T. III. zesz. 1. str. 12).

Niema potrzeby wymieniania zachęcania do kroków nieprzyjacielskich przeciw klasom, wyznaniom i t. d. (T. III. zesz. 1. str. 9).

Art. 136.

Wprowadzić przestępstwo wzywania, usprawiedliwiania i t. p. działań przeciwnych prawu, jako przestępstwo samoistne, niezależne od dokonania działania samego. Nie zaliczać tutaj ofiarowywania się z dokonaniem ani zachęcania do przestępstw wojzkowych. (T. III. zesz. 1. str. 8).

Publiczne wzywanie do zbrodni stanu uznać za karygodne odesłać do ogólnego przepisu o publicznem wzywaniu do popełniania przestępstw, z podkreśleniem wyższej sankcji karnej w wypadku wzywania do zbrodni stanu. (T. II. str. 73).

Art. 137.

Za przestępstwo uznać organizowanie zbiorowiska ludzi, mającego dopuścić się zamachu na dobra jednostki lub udział w takim zbiorowisku. (T. III. zesz. 1. str. 10).

Art 137, § 3.

Nieposłuszeństwo wobec nakazów władzy należy uznać za przestępstwo, należące do kodeksu policyjnego. Nieposłuszeństwo takie, na żądanie władzy administracyjnej może być karane przez sądy karą pozbawienia wolności lub wysoką

grzywną. Nieposłuszeństwo tłumu ma stanowić przestępstwo należące do kodeksu karnego. Sprawa włączenia do odpowiedniej grupy należy do dyskusji przy przestępstwach naruszenia ładu publicznego. (T. II. str. 383).

Art. 138.

Tworzenie band uzbrojonych wprowadzić jako przestępstwo według typu kod. niem. 127. (T. III. zesz. 1. str. 11).

Art. 139.

Wprowadzić przestępstwa tajnych stowarzyszeń według koncepcji kodeksu portugalskiego art. 283. (T. III. zesz. 1. str. 12).

Sprawę stowarzyszeń należy załatwić przy omawianiu kwestji stowarzyszeń tajnych, tam będzie można wyznaczyć surowszą sankcję karną dla stowarzyszeń prowadzących do zamachu stanu. (T. II. str. 73).

Art. 140.

Przestępstwa przeciwko trupom i zwłokom należy przydzielić do przestępstw przeciwko porządkowi publicznemu. (T. II. str. 137).

Uchwalono jako formułkę: „Kto znieważa miejsce spoczynku zmarłego“, Kto znieważa zwłoki ludzkie“, znieważenie takie uznać za przestępstwo odrębne przeciw porządkowi publicznemu. (T. II. str. 138).

Zabór zwłok lub ich części z posiadania osób uprawnionych uznać za odrębne przestępstwo w dziale przestępstw przeciwko porządkowi publicznemu. (T. II. str. 138).

IX. Przestępstwa przeciw uczuciom religijnym.

Przestępstwa religijne ująć należy jako przestępstwa przeciwko uczuciom religijnym. (T. II. str. 139).

Art. 141.

Uznano potrzebę wprowadzenia do kod. kar. pojęcia bluźnienia Bogu. (T. II. str. 118).

Pojęcia Boga nie określać. (T. II. str. 118).

Bliższych określeń „błuźnienia“ nie wprowadzać. (T. II. str. 118).

Jako formułę przyjęto: „Kto publicznie Bogu bluźni“. (T. II. str. 119).

Szerzenie niewiary nie wprowadzać, gdyż albo ulega ono karze jako bluźnierstwo, albo też nie powinno ulegać karze, w myśl zasad Konstytucji. (T. II. str. 138).

Art. 142.

Na pytanie: „Czy wyliczać taksatywnie przedmioty, względem których można się dopuścić znieważenia świętości?“ odpowiedziano:

1. Nie wyliczać ani wyczerpująco, ani przykładowo.
2. Należy osobno wspomnieć o znieważeniu przedmiotów czci religijnej i osobno o znieważeniu wierzeń religijnych. (T. II. str. 123).

Jako bliższe określenie przyjęto: „Przedmioty czci religijnej i wierzenia uznanych prawnie związków religijnych“. (T. II. str. 123).

Działanie przestępne należy określić: „Kto publicznie wierzenia łży lub wyszydza, przedmioty czci religijnej znieważa“. (T. II. str. 123).

W formule o wyszydzaniu i znieważaniu wprowadzić należy obok przedmiotów kultu jako przedmiot znieważenia i miejsce, przeznaczone dla wykonywania obrzędów religijnych. (T. II. str. 128).

Art. 143.

W kwestji przeszkadzania zbiorowemu wykonywaniu aktów religijnych uchwalono działanie określić jako przeszkadzanie. (T. II. str. 129).

Jako przedmiot przestępstwa przyjęto: „Publiczne zbiorowe wykonywanie aktów religijnych“. (T. II. str. 130).

W kwestji przeszkadzania w wykonywaniu aktów religijnych należy wprowadzić cechę złośliwości działania. (T. II. str. 132).

Odrzucić pojęcie przeszkadzania jednostce w wykonywaniu aktów religijnych, jako przestępstwa religijnego. (T. II. str. 131).

Odrzucić pojęcie przymuszania do udziału w akcie religijnym i przymuszania do zmiany religji, jako przestępstwa religijnego. (T. II. str. 131).

X. Przestępstwa w związku z małżeństwem.

Art. 144.

Uchwalono przyjąć nazwę: „dwużeństwo“. Uważać dwużeństwo jako przestępstwo przeciw prawom rodzinnym i nie umieszczać go w dziale przestępstw przeciwko moralności. (T. II. str. 147).

Żadnej wzmianki o przedawnieniu dwużeństwa nie wprowadzać do kod. kar. (T. II. str. 148).

Formuła: „Kto zawiera małżeństwo, pomimo, iż jego poprzednie małżeństwo nie było rozwiązane lub uznane za nieważne.....“. (T. II. str. 148).

Art. 145.

Warunkiem karygodności przestępstwa jest wyrok unieważniający małżeństwo. (T. III. zesz. 2. str. 129).

Przestępstwa są ścigane na wniosek, gdy małżeństwo zostało unieważnione na wniosek stron, pozatem ścigane są z urzędu. (T. III. zesz. 2. str. 129).

Przyjąć syntezę wypadków nieważności. (T. III. zesz. 2. str. 129).

Podmiotem jest każda osoba, zawierająca małżeństwo. (T. III. zesz. 2. str. 129).

Współdziałanie urzędnika przy zawarciu nieważnego małżeństwa przenieść do działu przestępstw przeciw małżeństwu. (T. II. str. 97).

Art. 146.

Cudzołóstwo należy uznać za przestępstwo.

Traktować je jako przestępstwo przeciwko prawom rodzinnym.

Ważność małżeństwa nie stanowi istotnego warunku karalności cudzołóstwa.

Traktować jednakowo kobietę i mężczyznę.

Osobę trzecią, współwinną cudzołóstwa, należy traktować jako współwinną.

Ściganie przestępstwa może nastąpić tylko, jeśli małżeństwo z powodu danego cudzołóstwa było rozwiązane.

Strona pokrzywdzona winna złożyć do sądu wniosek z chwilą otrzymania zawiadomienia o rozwiązaniu małżeństwa.

Prawo postawienia wniosku jest ściśle osobistym prawem pokrzywdzonego małżonka.

Przez śmierć pokrzywdzonego małżonka prawo do wniosku wygasa, wniosek uważa się za cofnięty. Kara prawomocnie orzeczona nie będzie uważana za umorzoną.

Niema prawa wniosku małżonek, który na cudzołóstwo się zgodził lub je tolerował.

Niema prawa wniosku małżonek obrażony, gdy cudzołóstwo popełnione było w okresie po sądowym rozwiązaniu współżycia małżeńskiego. (T. II. str. 153).

XI. Przestępstwa w związku z opieką i nadzorem.

Art. 147.

Formuła: „Kto osobę znajdującą się pod dozorem lub opieką zatrzymuje wbrew woli osób mających prawo dozoru lub opieki. (T. II. str. 193).

Oddzielić stan faktyczny uprowadzenia wbrew woli lub bez wyraźnego lub dorozumianego zezwolenia rodziców i opiekunów, jako przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu od porwania wbrew woli lub bez woli albo wyraźnego lub dorozumianego zezwolenia osoby prywatnej, nieznajdującej się pod niczyją władzą, ani opieką, jako przestępstwo przeciwko wolności. Włączyć te przestępstwa do odnośnych działów kod. kar. Przedmiotem tych przestępstw może być osoba obu płci i pełnoletnia. (T. II. str. 193).

Nie należy stanu faktycznego uprowadzenia rozciągać na wypadek uprowadzenia osoby zameężnej wbrew woli małżonka. (T. II. str. 193).

Art. 148.

Należy odróżnić zasadniczo porzucenie osoby nieporadnej od wtrącenia człowieka w położenie niebezpieczne. (T. I. zesz. 2. str. 40).

Podmiotem przestępstwa porzucenia może być tylko ten, kto ma obowiązek troszczenia się o osobę porzuconą. (T. I. zesz. 2. str. 40).

Podmiot: osoba, która ma obowiązek troszczenia się o osobę porzuconą, bez względu czy obowiązek wynika z ustawy czy faktycznego stanu rzeczy; działanie — porzucenie w sytuacji niebezpiecznej dla życia; ściganie — z urzędu. (T. II. str. 312).

Art. 149.

Umyślne uchylanie się od obowiązku utrzymania osób, wobec których sprawca ma taki obowiązek, jest karalne. (T. III. zesz. 2. str. 133).

Przestępstwo zaniedbania obowiązku utrzymania zamieścić w kodeksie karnym. (T. III. zesz. 2. str. 133).

XII. Przestępstwa naruszenia stanu cywilnego.

Przyjąć następujące określenie przestępstwa naruszenia stanu cywilnego: „Kto bezprawnie zmienia własny lub obcy stan cywilny“. (T. III. zesz. 2. str. 137).

XIII. Przestępstwa nierzędu.

Konkubinatu nie wprowadzać jako przestępstwa do Kod. Karnego (T. II. str. 212).

Uwiedzenie niekwalifikowane niema być przestępstwem (T. II. str. 176).

Art. 153 § 1.

Uchwalono jako formuły: (z zastrzeżeniem prowizoryczności).

„Kto dopuszcza się czynu nierządnego względem innej osoby wbrew jej woli lub bez jej wyraźnego albo dorozumianego zezwolenia — ulega karze. (T. II. str. 165).

Art. 153 § 2.

Wprowadza się osobne przestępstwo dopuszczenia się czynu nierządnego względem osoby o całkowitej lub częściowej anormalności (T. II. str. 165).

Nierząd z nieletnim do lat 17 ma być zakazany (T. II. str. 176).

Nie zamieszczać, że kwestja nieświadomości wieku ma być obojętną (T. II. str. 176).

Art. 153 § 3.

Zgwałcenie uznać za wypadek kwalifikowany nierządu wbrew woli (T. II. str. 159).

„Ulega karze, kto w tym celu używa gwałtu, niebezpiecznej groźby lub podstępu“. (T. II. str. 165).

Art. 154.

Wyludzenie spółkowania przez nadanie mu pozorów małżeństwa należy uważać za przestępstwo (T. II. str. 167).

Obietnicę małżeństwa odrzucić (T. II. str. 167).

Pojęcie wyludzenia nie należy rozszerzać na wykorzystanie nieświadomości (T. II. str. 167).

Wyludzenie należy ograniczyć do obcowania cielesnego (T. II. str. 167).

Środkiem wprowadzenia w błąd ma być upozorowanie ślubu, za sprawcę należy uważać także i tego, kto korzysta z błędu, wywołanego przez osobę trzecią. Przedmiotem przestępstwa może być tylko kobieta (T. II. str. 167).

Art. 155.

Jako formułę uchwalono: „Kto nadużywając stosunków zależności skłania inną osobę do znoszenia lub przedsięwzięcia czynności nierządnych“ (T. II. str. 187).

Art. 156.

Nie rozciągać kazirodztwa na stosunek powinowactwa. Rozciągać je na stosunek pokrewieństwa w linii prostej i linii bocznej do drugiego stopnia. Czyn przestępny ma polegać tylko na spółkowaniu. Pozostawić sędziemu kwestję złagodzenia kary ascendentom. Kwestję nieodpowiedzialności nieletnich uważać za załatwioną osobnemi przepisami o odpowiedzialności nieletnich (T. II. str. 198).

Art. 157.

„Ulega karze....., jeżeli z czynem łączy się defloracja lub inne uszkodzenie ciała“. (T. II. str. 165).

Art. 158 § 1.

Nie wprowadzać nierządu przeciw naturze jako przestępstwa (T. II. str. 205).

Formuła: Mężczyzna, który ofiarowuje się drugiemu mężczyźnie za zapłatą do aktu, podobnego do spółkowania, kto zawodowo oddaje się takiemu nierządowi, kto nierząd taki ułatwia — ulega karze“ (T. II. str. 210).

Art. 159 § 1.

Formuła: „Kto z chęci zysku ułatwia obcy nierząd“. Wyznaczyć karę wyższą w wypadkach zawodowości (T. II. str. 222).

Art. 160.

Formuła: „Kto czerpie dochody z cudzego nierządu“.

Drugą część formuły: „...., nie będące odpłatą za żadne dozwolone świadczenie“ pozostawiono w zawieszeniu (T. II. str. 228).

Art. 161 § 1.

Formuła: „Kto nakłania kogoś do zrobienia sobie procederu sprzedawania swego ciała“. (T. II. str. 233).

Art. 161 § 2.

„Kto wywozi z kraju osobę mającą oddawać się zawodowemu nierządowi“ (T. II. str. 233).

Art. 162.

Działania nierządne (mowy, podawanie pism, przedmiotów i t. p.) przedsiębiorane w obecności nieletnich niżej lat 17, stanowią przestępstwo (T. II. str. 242—243).

Wywołanie publicznego zgorszenia należy do kod. kar. (T. II. str. 243).

Pornografja jest przestępstwem, nie należy jej jednak umieszczać w kod. kar. (T. II. str. 243).

XIV. Fałszowanie dokumentów.

Fałszowanie dokumentów ma tworzyć w kodeksie osobną grupę (T. III. zesz. 1. str. 123).

Odróżnianie dokumentów zagranicznych od krajowych nie jest wskazane (T. III. zesz. 1. str. 127—128).

Art. 163.

Przy dokumentach publicznych dokonanie zachodzi z chwilą sfalszowania lub przerobienia w zamiarze bezprawnym. Przy dokumentach prywatnych dokonanie zachodzi w chwili użycia podrobionego lub sfalszowanego za autentyczny (T. III. zesz. 1. str. 139).

Kazuistycznego wyliczenia innych środków technicznych, korzystania z cudzego podpisu in bianco, blankietu, druku, lub zniszczenia podpisu na dokumencie — nie podawać. Nie wymieniać osobno fałszowania odpisów lub kopij. (T. III. zesz. 1. str. 129—130).

Przyjąć czynności przygotowawcze do fałszowania lub podrabiania dokumentów, jako to podrabianie pieczęci, stempli lub innych narzędzi. (T. III. zesz. 1. str. 133).

Art. 164.

Osobno w rozdziale o fałszowaniu umieścić uszkodzenie, zniszczenie lub ukrycie dokumentu w zamiarze bezprawnym. (T. III. zesz. 1. str. 129—130).

Art. 165.

Wprowadzić osobne przestępstwo usuwania, przesuwania, fałszywego wystawienia lub zacierania znaków granicznych.

Odnosić się to ma również do znaków triangulacyjnych i wodnych (T. III. zes. 1. str. 131).

Dodać słowa „w zamiarze bezprawnym“ (T. III. zes. 1. str. 132).

Art. 167.

Wskazaniem jest wydzielenie wypadków o mniejszem znaczeniu i mniejszej szkodliwości jak n. p. fałszowanie świadectw lekarskich, podrobienie dokumentów osobistych, świadectw ubóstwa, kart łowieckich i t. p. (T. III. str. 127—128).

XV. Przestępstwa urzędników i osób publicznego zaufania.

Należy dążyć do skupienia, unikania kazuistyki, wytwarzania ogólnych pojęć — z możliwością odstępstwa od tej zasady w razie potrzeby (T. II. str. 76).

Pytanie: „Czy zaniedbanie obowiązków ma być przestępstwem, o ile wywoła lub wywołać może większą szkodę„ zaprzeczono (T. II. str. 81).

Przyjęto w zasadzie możliwość specyfikowania przestępstw urzędniczych, które teoretycznie mogłyby podpaść pod ogólne pojęcie nadużycia władzy urzędowej (T. II. str. 82),

Nie należy specyfikować zaniechania wdrożenia postępowania karnego przez urzędnika powołanego do ścigania przestępstw (T. II. str. 82).

Nie należy czynić osobnego stanu faktycznego z pobierania nadmiernych opłat, wobec istnienia przepisu o nadużyciu władzy urzędowej i przepisu o pobieraniu podarunków (T. II. str. 89).

Wobec przepisu części ogólnej nie należy wprowadzać osobnego stanu przestępnego nakłaniania podwładnych do popełnienia przestępstwa w urzędzie (T. II. str. 89).

Przeszkodzenie w urzędowaniu ująć, jako przestępstwo pospolite; niema powodu do specyfikowania go jako przestępstwa urzędniczego (T. II. str. 90).

Z wymuszenia zeznań nie należy tworzyć osobnego stanu przestępnego (T. II. str. 91).

Odrzucić pojęcie naruszenia prawa przy rozstrzyganiu sprawy prawnej, jako mieszczące się w pojęciu nadużycia władzy (T. II. str. 94).

Nie należy tworzyć oddzielnego stanu przestępnego z przyjmowania udziału w przedsiębiorstwach prywatnych przez urzędnika (T. II. str. 86).

Art. 169.

Należy wprowadzić stan faktyczny umyślnego nadużycia władzy: niedbałego nadużycia władzy nie wprowadzać (T. II. str. 79).

Jako określenie przyjęto: „działanie lub zaniechanie w celu wyrządzenia szkody społeczeństwu lub jednostce“ (T. II. str. 79).

Należy wymienić jako kwalifikowany przypadek, jeżeli urzędnik chce sobie lub innym przysporzyć jakiegokolwiek korzyści. (T. II. str. 79).

Nie należy wprowadzać pojęcia naruszenia obcych praw, jako załatwione w uchwałach poprzednich. (T. II. str. 80).

Art. 170.

Należy wprowadzić przestępstwo przyjęcia podarunku przez urzędnika w związku z urzędowaniem przed lub po dokonaniu czynności urzędowej i ustanowić wypadki kwalifikowane: 1. działanie wbrew ustawie, 2. czynienie urzędowania zawisłem od podarunku. (T. II. str. 88).

Zwykłe przyjęcie podarunku uznać za występki, kwalifikowany za zbrodnię. (T. II. str. 88).

Art. 171.

Zaniechanie przeszkodzenia należy do ogólnego typu przestępstw zaniechania przeszkodzenia dokonaniu przestępstwa,

przyczem charakter urzędnika ma stanowić okoliczność obciążającą. (T. II. str. 89).

Naruszenie prawa domowego jako przestępstwo urzędnicze niewłaściwe, przenieść do działu o naruszeniu miru domowego. (T. II. str. 98).

Wprowadzić ogólną formułę ustawowego podwyższenia wymiaru kary dla przestępstw spełnionych przez urzędnika w czasie urzędowania lub przy nadużyciu stanowiska urzędniczego. Zamieścić ją na końcu rozdziału o przestępstwach urzędniczych. (T. II. str. 102).

Przy omawianiu części szczegółowej zwracać uwagę przy poszczególnych przestępstwach, czy nie należy podkreślać większej karygodności przestępstwa w razie popełnienia go przez urzędnika. (T. II. str. 102).

Czynnego znieważenia przez urzędnika nie należy wprowadzać jako przestępstwa urzędniczego *sui generis*, lecz uwzględnić przy dyskusji nad zniewagami i uszkodzeniem ciała. (T. II. str. 93 i 105)

Art. 172, § 1.

Stworzyć osobny dział zaświadczenia nieprawdy przez osoby publicznego zaufania z wypadkiem kwalifikowanym zaświadczenia nieprawdy przez urzędnika; narówni z osobą zaufania publicznego stawia się w tym wypadku lekarza, weterynarza i akuszerkę. (T. III. zesz. 1. str. 169).

Art. 172, § 2.

Niszczenie lub fałszowanie dokumentów i zaświadczenie nieprawdy przez urzędnika, przenieść do działu o dokumentach i zaświadczeniu nieprawdy, jako wypadki kwalifikowane. (T. II. str. 84).

XVI. Przestępstwa sprowadzenia niebezpieczeństwa powszechnego.

A) Podpalenie.

Definicja przestępstwa umyślnego :

„Kto wznieca ogień w zamiarze wywołania pożaru“.

Definicja przestępstwa nieumyślnego:

„Kto nieumyślnie wywołuje pożar“.

Następnie jednomyślnie przyjęto następujące uchwały:

Jako okoliczności powodujące ustawowy wyższy wymiar kary należy podnieść większe zagrożenia życia ludzkiego, a zwłaszcza spowodowanie śmierci ludzkiej, o ile sprawca mógł, lub powinien był ją uwzględnić.

Za uwzględnieniem w kodeksie czynnego żalu — nikt się nie oświadczył.

W kodeksie należy zamieścić bliższe określenie pożaru w tym kierunku, że łączy się z nim niebezpieczeństwo dla życia lub mienia w większej ilości.

Należy wprowadzić konstrukcję przestępstwa pochodnego przeszkadzania i utrudniania gaszenia pożaru.

Należy wprowadzić konstrukcję czynności przygotowawczych.

Należy wprowadzić konstrukcję spisku.

Kwestji bandy nie należy w tym dziale wprowadzać wobec załatwienia jej w dziale przestępstw przeciwko porządkowi publicznemu.

Kwestji publicznego wzywania, nie należy w tym dziale załatwiać wobec załatwienia jej w rozdziale o przestępstwach przeciwko porządkowi publicznemu. (T. III. zes. 2. str. 22—23).

B) Sprowadzenie niebezpieczeństwa wybuchu.

Definicja przestępstwa umyślnego:

„Kto sprowadza niebezpieczeństwo wybuchu groźnego dla życia ludzkiego lub mienia w większych rozmiarach“.

Definicja przestępstwa nieumyślnego:

„Kto nieumyślnie wywołuje wybuch“.

Należy wprowadzić konstrukcję czynności przygotowawczych, spisku, oraz przeszkadzania i utrudniania ratunku.

Wprowadzić *delictum sui generis*, polegające na pozbywaniu, przechowywaniu, ukrywaniu i wyrabianiu materiałów wybuchowych z świadomością, że ma ich ktoś użyć celem sprowadzenia powszechnego niebezpieczeństwa. (T. III. zes. 2. str. 26—27).

C) Sprowadzenie niebezpieczeństwa zalewu.

a) Kto sprowadza niebezpieczeństwo zalewu groźnego dla ludzkiego życia lub mienia w znacznej rozciągłości,

b) Kto nieumyślnie wywołuje zalew.

Należy wprowadzić konstrukcję czynności przygotowawczych, spisku oraz przeszkadzania i utrudniania ratowania. (T. III. zesz. 2. str. 29—30).

D) Sprowadzenie niebezpieczeństwa dla komunikacji.

Sprowadzenie niebezpieczeństwa przy komunikacji lądowej, wodnej i powietrznej traktować tak samo, jak sprowadzenie niebezpieczeństwa przez pożar, zalew i wybuch.

Działanie przestępne polega na przedsięwzięciu czynności, mogącej sprowadzić powszechne niebezpieczeństwo.

Należy wprowadzić konstrukcję przestępstwa nieumyślnego, czynności przygotowawczych, spisku oraz przeszkadzania ratowaniu. (T. III. zesz. 2. str. 42).

E) Sprowadzenie niebezpieczeństwa zawalenia się budowli.

Wprowadzić karygodność spowodowania zawalenia się budowli.

Warunkiem dokonania przestępstwa jest ukończenie działania, prowadzącego bezpośrednio do zawalenia się budowli.

Wprowadzić konstrukcje winy nieumyślnej, czynności przygotowawczych, spisku oraz przeszkadzania oraz utrudniania ratunku. (T. III. zesz. 2. str. 45).

Art. 178 § 1—2.

Dział przestępstw, sprowadzających powszechne niebezpieczeństwo uzupełnić ogólną formułą: „Kto pośród innych niebezpiecznych okoliczności przedsięwzięcie działanie, mogące sprowadzić powszechne niebezpieczeństwo“ przyczem uwzględnić postać umyślną i nieumyślną. W artykule odpowiednim wymienić przykładowo: uszkodzenie lub nadużycie urządzeń użyteczności publicznej, jak wodociągi, urządzenia dostarczające światło i energję, urządzenia ochronne w szczególności w kopalniach i fabrykach.

Działania przeciw urządzeniom pocztowym, telegraficznym i telefonicznym przenieść do działu o przestępstwach przeciwko komunikacji. (T. III. zesz. 2. str. 46).

XVII. Naruszenie urządzeń komunikacyjnych i użyteczności publicznej.

Uwzględnić jako osobne przestępstwo:

1. Utrudnianie lub uniemożliwianie publiczności korzystania z urządzeń komunikacyjnych.

2. Utrudnianie lub uniemożliwianie prawidłowego funkcjonowania urządzeń użyteczności publicznej (urządzeń wodociągowych, dostarczających światła, energii i ciepła). (T. III. zesz. 2. str. 78).

XVIII. Przestępstwa przeciw bezpieczeństwu życia ciała.

Nie przyjęto wniosku, ażeby przestępstwa przeciążenia pracą nieletnich nie wprowadzać do kodeksu karnego. (T. I. zesz. 2. str. 45).

Uchwalono odroczyć ustalenie pojęcia przeciążenia pracą nieletnich. (T. I. zesz. 2. str. 45).

Uchwalono, że o tworzeniu przestępstwa napadu dla pobicia mowy być nie może. (T. I. zesz. 2. str. 52).

Pojedynek nie ma być uznany za osobne przestępstwo. (T. I. zesz. 2. str. 55).

Na pytanie: „Czy formuła zabicia lub zranienia za zgodą pokrzywdzonego jest wystarczającą, dla uwzględnienia wyjątkowej sytuacji, zachodzącej przy pojedynku?” oświadczyło się trzy głosy za, trzy przeciw. (T. I. zesz. 2. str. 55).

Formułę: „zabicie, względnie uszkodzenie tego, kto dobrowolnie się na to wystawia“ odrzucono. (T. I. zesz. 2. str. 55).

Nie wprowadzać osobnego przestępstwa narażenia na niebezpieczeństwo przez zaniedbanie obowiązków opieki. (T. II. str. 326).

Następujące przestępstwa: narażenie na niebezpieczeństwo za pomocą zwierząt, a więc szczucie lub nastawianie na kogoś niebezpiecznego zwierzęcia, niezachowanie przepisów przy

obchodzeniu się z niebezpiecznymi zwierzętami itp., narażenie na niebezpieczeństwo przez zatrucie, a więc sprzedaż lub podawanie szkodliwych dla zdrowia produktów spożywczych, potraw, przetworów, lekarstw itp., narażenie na niebezpieczeństwo za pomocą materiałów palnych lub wybuchowych, narażenie na niebezpieczeństwo za pomocą ognia, narażenie na niebezpieczeństwo przez wzięcie udziału w bójce, narażenie na niebezpieczeństwo przez wadliwe urządzenie lub karygodne zaniechanie budynków, urządzeń technicznych, środków komunikacji itp., — uchwalono nie wprowadzać do kodeksu karnego, przekazać do kodeksu policyjnego; uwzględnić w kod. kar. tylko o tyle, o ile stanowią niebezpieczeństwo publiczne. (T. II. str. 328).

Art. 181.

Przyjęto jednomyślnie jeden typ przestępstwa „zabójstwo“, z wprowadzeniem wypadków kwalifikowanych i uprzywilejowanych. (T. I. zesz. 2. str. 17).

Art. 181 § 3.

Uchwalono uprzywilejowanie zabicia na samo żądanie. (T. I. zesz. 2. str. 26).

Uchwalono, że usiłowanie zabicia na żądanie jest karygodne. (T. I. zesz. 2. str. 27).

Art. 182.

Przyjęto jednomyślnie system, uznający dzieciobójstwo za uprzywilejowane *delictum proprium* matki, zabijającej dziecko przy porodzie, a czyniące pojęcie niezawisłym od ślubnego lub nieslubnego pochodzenia zabitego dziecka. (T. I. zesz. 2. str. 21).

Nie jest pożądane za przykładem k. k. włoskiego (art. 369) rozciąganie uprzywilejowania dzieciobójstwa, spełnionego dla ocalenia honoru, także na inne osoby, powiązane z położnicą bliskim stosunkiem rodzinnym, n. p. na rodziców, a nawet męża, zabijającego przy porodzie żony dziecko, spłodzone przez nią z cudzołóstwa. (T. I. zesz. 2. str. 21).

Art. 183 § 1.

Nakłonienie do samobójstwa ma być uznane za karalne warunkowo. (T. I. zesz. 2. str. 29).

Nie przyjęto wniosku, by karygodność nakłaniania do samobójstwa uczynić zawisłą od tego, by było podyktowane chęcią osiągnięcia dla siebie lub kogo innego, jakiegokolwiek zysku. (T. I. zesz. 2. str. 29).

Art. 183 § 2.

Nie jest wystarczającym przepis o skłanianiu do samobójstwa dla objęcia stanu faktycznego pojedynku amerykańskiego. (T. I. zesz. 2. str. 56).

Samo losowanie przy pojedynku amerykańskim nie ma być karygodne. (T. I. zesz. 2. str. 56).

Losowanie nie jest karygodne, choćby nastąpiło w związku z niem dokonane lub usiłowane samobójstwo. (T. I. zesz. 2. str. 56).

Postępowanie wygrywającego pojedynek amerykański w razie, gdyby przeciwnik odebrał lub usiłował odebrać sobie życie, ma być karygodnem. (T. I. zesz. 2. str. 57).

Karygodność wygrywającego pojedynek amerykański, w razie, gdy przeciwnik odebrał lub usiłował odebrać sobie życie, nie jest zawisłą od dodatkowego warunku, że wygrywający nie dołożył wszelkich w jego mocy będących środków, by przeciwnika odwieść od samobójstwa. (T. I. zesz. 2. str. 57).

Art. 185.

Jednomyślnie przyjęto, że za podstawę karygodności spędzania płodu należy przyjąć zamiar usunięcia płodu. (T. I. zesz. 2. str. 24).

Odrzucono jednomyślnie zasadę zupełnej bezkarności osoby ciężarnej, spędzającej płód. Karygodność względnie bezkarności lekarza, działającego przy spędzaniu płodu, ma być oceniana według przepisów części ogólnej. (T. I. zesz. 2. str. 24).

Jednomyślnie przyjęto, że nieumyślne spędzenie płodu nie nadaje się do traktowania ustawowego. (T. I. zesz. 2. str. 24).

Art. 186.

Formuła: Działanie przestępne polega na wywołaniu bezpośredniego ciężkiego niebezpieczeństwa, sprowadzającego położenie bezradne. (T. II. str. 305).

Nie zachodzi potrzeba wprowadzenia wyższego ustawowego wymiaru kary w wypadku, kiedy przedmiotem przestępstwa wprowadzenie w położenie groźne dla życia, jest osoba nieporadna. (T. I. zesz. 2. str. 41).

Art. 187.

Karygodność uszkodzenia ciała podzielono na trzy typy: b. ciężkie, ciężkie i lekkie. (T. I. zesz. 2. str. 33).

Należy w sposób zasadniczy określić uszkodzenie ciężkie, poczem bardzo ciężkie mają być podane w formie kazuistycznej, jako wyższa kwalifikacja uszkodzenia ciężkiego. Uszkodzenia najłżejsze będą określone negatywnie. (T. I. str. 34).

Zamach na nietykalność cielesną jest *delictum sui generis*. (T. I. zesz. 2. str. 35).

Na pytanie: „Czy ciężkie uszkodzenie ciała na żądanie poszkodowanego należy karać łagodniej?” oświadczają się 3 głosy przeciw, 3 za. (T. I. zesz. 2. str. 35).

Art. 188.

Lekkie uszkodzenia cielesne nieumyślne mają być karygodne. (T. I. zesz. 2. str. 39).

Art. 189.

Pojęcia nadużycia prawa karcenia nie należy wprowadzać do kodeksu karnego. (T. I. zesz. 2. str. 44).

Należy wprowadzić do ustawy karnej osobne pojęcie znęcania się. (T. I. zesz. 2. str. 44).

Pojęcie znęcania się należy do działu przestępstw przeciwko bezpieczeństwu życia i zdrowia. (T. I. zesz. 2. str. 44).

Należy znęcanie się pomieścić poza przestępstwami, sprawującymi uszkodzenie cielesne. (T. I. zesz. 2. str. 44).

Znęcanie kieruje się zarówno przeciw zdrowiu fizycznemu, jak i psychicznemu; przedmiot — osoba nieletnia lub bezradna, pozostająca w stałym lub chwilowym stosunku zależności od sprawcy. (T. II. str. 317).

W sprawie narażenia na niebezpieczeństwo zdrowia nieletnich przez przeciążenie pracą uchwalono dyskusję odroczyć, zarządzić zebranie przez Biuro Kom. Kod. odnośnych materiałów, dotyczących konwencji międzynarodowych; opracowanie tych materiałów powierzyć p. Bądkowskiemu; na posiedzenie w tej sprawie zaprosić przedstawicieli Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. (T. II. str. 323).

Art. 190.

Przyjęto, że zarażenie chorobą weneryczną przez spółkowanie jest przestępstwem. (T. I. zesz. 2. str. 49).

Stan faktyczny należy rozszerzyć na wszelką postać zarażenia chorobą weneryczną (nie tylko przez spółkowanie). (T. I. zesz. 2. str. 49).

Na pytanie: „Czy należy wprowadzić stan faktyczny zarażenia świadomego wszelką inną chorobą zakaźną“ oświadczyły się trzy głosy za, trzy przeciw. (T. I. zesz. 2. str. 49).

W przypadku zarażenia małżonka ściganie ma nastąpić na wniosek. (T. I. zesz. 2. str. 49).

Art. 191.

Zaprzeczono pytanie: „Czy bijatyka bez względu na wyniki skutki, tudzież użycie narzędzi i sposób jej odbywania ma być karygodną?“ (T. I. zesz. 2. str. 51).

Bijatyka tego rodzaju ma być przydzielona do kodeksu policyjnego. (T. I. zesz. 2. str. 51).

Zaprzeczono pytanie: „Czy karygodność bijatyki ma być zawisłą od użycia takich narzędzi i odbycia w sposób tak zaciekły, iż stąd łatwoby nastąpić mogło conajmniej ciężkie uszkodzenie cielesne jednego z uczestników?“ (T. I. zesz. 2. str. 51).

Karygodność bijatyki ma być zawisłą od faktycznego spowodowania, conajmniej, ciężkiego uszkodzenia cielesnego jednego z uczestników. (T. I. zesz. 2. str. 52).

Art. 193.

Należy wprowadzić osobne pojęcie zaniedbania pomocy koniecznej, którego podmiotem mogą być osoby nie mające

obowiązku skądinąd troszczenia się o osobę, znajdującą się w niebezpieczeństwie z tem, że sprawca nie naraża siebie lub bliskich sobie osób na niebezpieczeństwo. (T. I. zesz. 2. str. 41).

Nie wprowadzać do kod. kar. przestępstwa polegającego na czystem zaniechaniu niewypełnienia obowiązku zawodowego dostarczenia pomocy osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie. Sprawę pozostawia się ukaraniu dyscyplinarnemu lub policyjnemu. (T. II. str. 334).

XIX. Przestępstwa przeciw wolności.

Utworzyć oddzielną grupę przestępstw przeciw wolności. (T. III. zesz. 2. str. 58).

Nie wprowadzać osobnego przestępstwa sekwestracji osoby dla uzyskania okupu. (T. III. zesz. 2. str. 75).

Nie wprowadzać oddzielnego przestępstwa ludokradztwa. (T. III. zesz. 2. str. 65).

Art. 194.

Uzupełnić formułę przez nowy stan faktyczny, dotyczący porwania osoby o całkowitej lub częściowej anormalności lub w stanie nieprzytomnym, karalnego nawet za jej pozornem przyzwoleniem. (T. II. str. 193).

Art. 195.

Przyjęto formułę: „Kto innego pozbawia wolności“. (T. III. zesz. 2. str. 60).

Art. 195 § 2.

Wprowadzić dwa wymiary kary za przestępstwa pozbawienia wolności. (T. III. zesz. 2. str. 65).

Należy dać sędziemu wskazówki, kiedy ma zastosować wyższy wymiar kary. (T. III. zesz. 2. str. 65).

Wymienić należy okoliczności, powodujące wyższą karę: oddanie w władzę obcego państwa, dłużej trwające pozbawienie wolności i szczególne udręczenia. (T. III. zesz. 2. str. 65).

Dodać klauzulę generalną: „lub w innych szczególnie ciężkich wypadkach“. (T. III. zes. 2. str. 65).

Art. 196.

Wprowadzić postać winy nieumyślnej przy pozbawieniu wolności. Nie wprowadzać tej postaci, jako formuły ogólnej a tylko wprowadzić przestępstwo pozbawienia wolności wskutek niedbalstwa na służbie urzędniczej. (T. III. zes. 2. str. 60).

Art. 197.

Przyjęto potrzebę wprowadzenia przestępstwa groźby do działu przestępstw przeciwko wolności. (T. III. zes. 2. str. 62).

Przyjęto określić groźbę syntetycznie, nie kazuistycznie. (T. III. zes. 2. str. 62).

Groźba ma nastąpić w sposób, każący przypuszczać niebezpieczeństwo wypełnienia zapowiedzi i w sposób zdolny wzbudzić obawę w zagrożonym. (T. III. zes. 2. str. 63).

Groźba ma obejmować zapowiedź czynu, przedstawiającego się jako przestępstwo w rozumieniu kodeksu karnego (T. III. zes. 2. str. 63).

Ściganie przestępcy ma nastąpić na podstawie wniosku osoby pokrzywdzonej. (T. III. zes. 2. str. 63).

Art. 198.

Stany faktyczne postępowania z człowiekiem jak z niewolnikiem wprowadzić do kodeksu karnego, a określić według formuły, przyjętej w traktatach międzynarodowych. (T. III. zes. 2. str. 68).

Art. 199.

Określić działanie gwałtu i groźby jako zachowanie się bezprawne lub zagrożenie takim zachowaniem się. (T. III. zes. 2. str. 75).

Działanie sprawcy ma być skierowane na wymuszenie znoszenia działania lub zaniechania czegoś. (T. III. zes. 2. str. 75).

Nie wprowadzać oddzielnego przestępstwa szantażu, natomiast rozszerzyć pojęcie działania tak przy wymuszeniu ogólnem, jak przy wymuszeniu majątkowem przez dodanie wyrazów: „przez zagrożenie postępowaniem, mogącem przynieść ujmę czci zagrożonego“. (T. III. zesz 2. str. 75).

Art. 200.

Zaszeregować wtargnięcie i przebywanie bez zezwolenia w domu, mieszkaniu i t. p. do przestępstw przeciwko wolności (T. III. zesz. 2. str. 91).

Przedmiotem ochrony są: dom zamieszkały, mieszkanie, lokal przedsiębiorstwa, składy towarów, statek wodny, posiadłość ogrodzona w związku z mieszkaniem lub służąca za miejsce pobytu, dom niezamieszkały (T. III. zesz. 2. str. 86—87).

Nie wspominać o wagonie (towarowym), ani o posiadłości ogrodzonej bez związku z mieszkaniem lub miejscem pobytu (T. III. zesz 2. str. 87).

Sposób działania polega na wtargnięciu bezprawnem i przebywaniu. (T. III. zesz. 2. str. 87).

Ściganie następuje na wniosek. (T. III. zesz. 2. str. 87).

XX. Przestępstwa przeciwko mieniu.

Art. 201.

Ustalić pojęcie działania przy kradzieży.

Działanie polega na zabraniu rzeczy.

Nie potrzeba znamienia podstępny.

Zabór za zgodą właściciela nie jest kradzieżą.

Wprowadzić pojęcie „bez zgody właściciela“. (T. III. zesz. 1. str. 15).

O energii wobec użycia wyrażenia „mienie“ osobno nie wspominać. Kradzież jest możliwą także w stosunku do rzeczy, do której sprawca ma pewne prawa (choćby współwłasność). W ustawie nie potrzeba o tem wspominać. (T. III. zesz. 1. str. 18).

Formuła: „Zabór cudzego mienia w zamiarze przywłaszczenia, lub uzyskania korzyści materialnej“. (T. III. zesz. 1. str. 20).

Art. 201, § 3.

Kradzież przedmiotu małej wartości, nie wymaga odrębnego traktowania. (T. III. zesz. 1. str. 18).

Art. 202.

W głosowaniu uchwalono jednomyślnie przywłaszczenia, jako pojęcia zrozumiałego, nie określać. (T. III. zesz. 1. str. 24).

W głosowaniu wniosek p. Sliwińskiego o reasumpcję upadł (za wnioskiem 2 głosy przy poparciu przez przedstawiciela Rządu, przeciwko wnioskowi 3 głosy) i przyjęto „mienie“, jako przedmiot przestępstwa przywłaszczenia. (T. III. zesz. 1. str. 24).

W głosowaniu uchwalono jednomyślnie nie wspominać o zamiarze przy określeniu przywłaszczenia. Za określeniem zamiaru w słowach „dla korzyści majątkowej“ nikt się nie opowiedział. (T. III. zesz. 1. str. 25).

Art. 202, § 2—3.

W głosowaniu uchwalono wprowadzić jako formę kwalifikowaną przywłaszczenia „sprzeniewierzenie“ i jako formę uprzywilejowaną „przywłaszczenie rzeczy znalezionej“. (T. III. zesz. 1. str. 26).

Art. 203.

Uchwalono: „Działanie rabunkowe kończy się z chwilą dokonania zaboru, a nie z chwilą dokonania gwałtu. Gdy dokonano gwałtu, a nie dokonano zaboru rzeczy, mamy do czynienia z usiłowaniem rabunku“. (T. III. zesz. 1. str. 29).

W głosowaniu przyjęto: „Na równi z rabunkiem karać należy działanie, polegające na gwałcie wobec osób celem utrzymania się w posiadaniu rzeczy zabranej lub w celu udaremnienia bezpośredniego pościgu“. (T. III. zesz. 1. str. 31).

Przyjęto czterema głosami wniosek: „Karać należy działanie polegające na zagrożeniu natychmiastowym wykonaniem gwałtu na osobie“. (T. III. zesz. I. str. 35).

Art. 203, § 2.

„Stworzyć osobne przestępstwo ze zmywy trzech lub więcej osób, mającej na celu dokonywanie rabunków“. (T. III. zesz. 1. str. 36).

Art. 204.

„Wymienić w kodeksie czynności przygotowawcze do rozboju morskiego, polegające na uzbrojeniu okrętu lub na przyjęciu służby na okręcie, który jest przeznaczony do dokonania rabunku na morzu“. (T. III. zesz. 1. str. 36).

Art. 205.

1. Uszkodzenie rzeczy cudzej obejmuje zniszczenie, uszkodzenie, uczynienie niezdatną do użytku.

2. Nie potrzeba wspominać, czy chodzi o rzecz ruchomą, czy i o nieruchomą. (T. III. zesz. 1. str. 75).

Wprowadzić sankcję karną o wielkiem rozpięciu, bez wyliczania okoliczności, powodujących cięższy wymiar kary. (T. III. zesz. 1. str. 76).

Art. 205, § 2.

Ściganie ma być na wniosek pokrzywdzonego, na podstawie skargi publicznej tylko w tym przypadku, o ile naruszono interes publiczny (według uznania prokuratora). (T. III. zesz. 1. str. 78).

Wina umyślna jest jedyną postacią winy przy uszkodzeniu rzeczy. (T. III. zesz. 1. str. 78)

Art. 206.

Przedmiotem przestępstwa są dobra i prawa majątkowe.

Działanie polega na podstępem wprowadzeniu w błąd, podstępem wyzyskaniu błędu lub nieświadomości.

O zamiarze przysporzenia majątku nie wspominać, natomiast zamieścić w formule cel wyrządzenia szkody.

Usunąć pojęcie „nieświadomości“ z definicji oszustwa (re-
asumpcja uchwały z 26 lutego 1925). (T. III. zesz. 1. str. 102).

Nie tworzyć oszustwa ubezpieczeniowego. (T. III. zesz. 1. str. 92).

Art. 207.

Drobne wypadki kazuistyczne, jak jazda koleją, ewentualnie wróżbiarstwo, korzystanie z automatu, zamieścić w osobnym stanie faktycznym szalbierstwa. (T. III. zesz. 1. str. 90).

Art. 208.

Przyjąć samoistne przestępstwo „wyzysku niedoświadczenia“.

Przedmiotem tego przestępstwa mają być:

a) osoby nie mogące zdawać sobie sprawy z znaczenia działania,

b) osoby niewłasnowolne,

c) osoby pozbawione należytego rozwoju umysłowego.

Działanie ma polegać na wyrządzeniu szkody.

Zamiar ma być skierowany na przysporzenie korzyści majątkowej sobie lub innej osobie. (T. III. zesz. 1. str. 102).

Art. 209.

Wprowadzić przestępstwo nakłaniania do spekulacji giełdowej.

Podmiotem przestępstwa — osoby trudniące się zawodowo czynnościami targu giełdowego.

Przedmiot przestępstwa — osoby nie mogące sobie zdawać sprawy z znaczenia tego rodzaju transakcyj.

Działanie przestępne — nakłanianie do spekulacji giełdowej nie pozostającej w stosunku do majątku przedmiotu przestępstwa

Zamiar przestępny — osiągnięcie korzyści majątkowej dla siebie lub dla innej osoby. (T. III. zesz. 1. str. 103).

Art. 210.

Przyjąć wyzysk przy zawieraniu umów.

Przedmiot — osoby w przymusowym położeniu.

Działanie — wyzyskanie przy jakiegokolwiek czynności prawnej dla celów osiągnięcia świadczenia wzajemnego, niepozostającego w odpowiednim stosunku do świadczenia własnego. (T. III. zesz. 1. str. 111).

Niema przestępstwa, o ile z okoliczności wynika, że umowa mimo przeciwnych pozorów, była oczywiście korzystna.

Nie wprowadzać okoliczności obciążającej sprowadzenia ruiny majątkowej. (T. III. zesz. 1. str. 112).

Ukrycie istoty lichwy w innym akcie prawnym nie wymaga osobnego wymieniania.

Domaganie się słowa honoru lub przysięgi dla zapewnienia dotrzymania umowy nie wymaga uwzględnienia.

Sprawę poprzedniego ukarania i zawodowości załatwia część ogólna. (T. III. zesz. 1. str. 113).

Art. 211.

Wyodrębnić wymuszenie majątkowe, jako skierowane w pierwszej linii przeciwko mieniu i przenieść do grupy przestępstw przeciwko majątkowi. (T. III. zesz. 2. str. 74).

Działanie przy wymuszeniu majątkowym ma być określone w sposób identyczny z określeniem wymuszenia ogólnego. (T. III. zesz. 2. str. 75).

Art. 212.

Wprowadzić do kodeksu karnego przestępstwo polowania bezprawnego i jako postać kwalifikowaną tego przestępstwa — zawodowe kłusownictwo Stworzyć osobne przestępstwo w tej grupie, polegające na stawianiu oporu osobie uprawnionej, lub jej zastępcy. (T. III. zesz. 2. str. 91).

Narówni z bezprawnym polowaniem traktować bezprawne rybołówstwo. (T. III. zesz. 2. str. 91).

Zaszeregować bezprawne polowanie i rybołówstwo do przestępstw przeciwko mieniu. (T. III. zesz. 2. str. 91).

XXI. Nadużycie zaufania i naruszenie tajemnicy.

Art. 215.

„Zdrada zaufania ze strony adwokata na szkodę materialną lub idealną klienta“. (T. II. str. 51—52).

Nadużycie zaufania jest zawsze przestępstwem.

Wprowadzić osobne przestępstwo nadużycia zaufania, polegającego na sprowadzeniu niebezpieczeństwa majątkowego przez osobę, która na podstawie przepisu prawnego lub umowy prowadzi cudze sprawy a działa w zamiarze wyrządzenia szkody majątkowej. (T. III. zesz. 1. str. 185).

Art. 216.

Podmiotem przestępstwa jest osoba, obowiązana do zachowania tajemnicy, z tytułu zawodu lub wykonywanych funkcji społecznych. (T. III. zesz. 2. str. 98).

Nie ograniczać karygodności przez warunek naruszenia czci lub interesów majątkowych osoby, której tajemnicę odkryto. (T. III. zesz. 2. str. 99).

Przedmiotem przestępstwa jest tajemnica, poznana w związku z wykonywaniem zawodu (T. III. zesz. 2. str. 99),

Zachodzi bezkarność, jeśli sprawca odkrył tajemnicę ze względu na uzasadniony interes publiczny lub prywatny. (T. III. zesz. 2. str. 101).

Przestępstwo naruszenia tajemnicy urzędowej odesłać do działu ogólnego o zdradzie tajemnicy. (T. II. str. 85).

Ściganie następuje na wniosek. (T. III. zesz. 2. str. 101).

Art. 219.

Przedmiotem ochrony jest tajemnica korespondencji i dokumentów (T. III. zesz. 2. str. 108).

Sposób działania polega na bezprawnym otwarciu, przywłaszczeniu i zniszczeniu korespondencji, zanim adresat się z nią zapoznał. Bezprawne ogłoszenie korespondencji prawnie otwartej nie stanowi przestępstwa. (T. III. zesz. 2. str. 108).

Okoliczności obciążające: urzędnik i ogłoszenie bezprawnie zdobytej tajemnicy korespondencji (T. III. zesz. 2. str. 108).

Ściganie następuje z urzędu w stosunku do urzędnika i na wniosek w stosunku do osoby prywatnej. (T. III. zesz. 2. str. 108).

Swoiste przestępstwo popełnia urzędnik, ogłaszający treść rozmowy telefonicznej lub telegramu. (T. III. zesz. 2. str. 108).

Odrzucono: „Stworzyć stan faktyczny z podstępnego uzyskania nieprzeznaczonej dla sprawy wiadomości telefonicznej, lub na przewodzie telegraficznym“. (T. III. zesz. 2. str. 108).

Przestępstwa urzędnika pocztowego, telegraficznego i telefonicznego przenieść do działu o ochronie korespondencji przy uwzględnieniu urzędowego charakteru sprawy, jako okoliczności obciążającej (T. II. str. 96).

XXII. Przestępstwa na szkodę wierzycieli.

Wprowadzić do kodeksu karnego przestępstwa na szkodę wierzycieli. (T. III. zesz. 1. str. 178).

Przyjąć jako działanie na szkodę wierzycieli życie zwykłe, grę, spekulację, zawieranie transakcyj hazardowych, zmniejszanie lub obciążanie masy, ukrywanie lub niszczenie przedmiotów majątkowych, wadliwe prowadzenie interesów, faworyzowanie poszczególnych wierzycieli, zmyślanie zobowiązań.

Wymiar kary uczynić zawisłym od tego, czy sprawca działa w oczywistym zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli, czy bez tego zamiaru.

O ile sprawca działa bez złego zamiaru, warunkiem karygodności jest jego sądownie stwierdzona niewypłacalność lub otwarcie konkursu do majątku dłużnika. (T. III. zesz. 1. str. 179).

We wszystkich wypadkach konieczne jest ustalenie niewypłacalności w wskazanym przez ustawę trybie. (Trzy głosy przeciw trzem). (T. III. zesz. 1. str. 180).

Złe prowadzenie ksiąg lub zaniechanie ich prowadzenia stanowi osobne przestępstwo.

Wprowadzić udaremnienie egzekucji jako osobne przestępstwo. (T. III. zesz. 1. str. 180).

Wprowadzić karygodność osób trzecich, działających na szkodę wierzycieli bez porozumienia się z dłużnikiem na jego korzyść.

Wprowadzić swoiste przestępstwo wierzycieli (przekupstwo bierne) działających na szkodę innych wierzycieli, a w związku

z tem ofiarowywanie wierzycielom korzyści dla pozyskania ich w tym celu (przekupstwo czynne).

Wprowadzić zasadę, że każdy samoistny kierownik każdego warsztatu gospodarczego, odpowiada za przestępstwo tej grupy, tak jakgdyby sam był właścicielem tego przedsiębiorstwa.

Ściganie odbywa się zawsze z urzędu. (T. III. zes. 1. str. 181).

XXIII. Naruszenie czci i obrazu.

Traktować odrębnie zamach na dobre imię od zamachu na godność ludzką. (T. II. str. 247).

Art. 228.

Wprowadzić metodę mieszaną, określającą tak zamach sam (postać działania) jak i skutek z zamachem się wiążący. (T. II. str. 250).

Formuła: „Kto pomawia lub zarzuca komuś postępowanie lub właściwości zdolne do poniżenia go w opinii publicznej, lub utraty zaufania potrzebnego do danego stanowiska lub zawodu. (T. II. str. 250—251).

Wyeliminować z definicji zniesławienia ochronę kredytu. (T. II. str. 276).

Wyrazów: „utraty zaufania potrzebnego dla danego stanowiska lub zawodu“ nie eliminować. (T. II. str. 276).

Nie wspominać w kodeksie o zniesławieniu osób prawnych (T. II. str. 276).

Odrzucić koncepcję pośredniego zniesławienia przez zarzut pod adresem osób bliskich. (T. II. str. 274).

Wprowadzić ochronę dobrego imienia osób zmarłych, imieniem których mogą występować osoby bliskie. (T. II. str. 275).

Świadomość, że zarzut jest fałszywy, ma uzasadnić ustawowy wyższy wymiar kary. (T. II. str. 252).

Odrzucono kwalifikowanie wypadku, gdy sprawca działa w celu poniżenia dobrego imienia. (T. II. str. 253).

Niema przestępstwa, jeśli sprawca działał w obronie uzasadnionego interesu publicznego lub prywatnego, własnego lub obcego i przeprowadził dowód prawdy zarzutu (T. II. str. 259).

Nie wprowadzać dowodu prawdopodobieństwa i dowodu dobrej wiary. (T. II. str. 259).

Sekcja uważa za niepotrzebne wypowiedzenie się w sprawie wniosku p. Prądyńskiego („Niema przestępstwa, jeżeli sprawca działał w wykonywaniu przysługujących mu praw”) ze względu na przepis części ogólnej kod. kar. art. (wykonywanie prawa i zawodu). (T. II. str. 259).

Niema potrzeby wspominać w ustawie osobno o krytyce. (T. II. str. 261).

Nie wprowadzać dowodu prawdy na żądanie oskarżyciela (T. II. str. 263).

Wyrok skazujący (sentencję) należy na wniosek oskarżyciela ogłosić na koszt oskarżonego w pismach (T. II. str. 263).

Odrzucono: „Fakty ustalone prawomocnie przez jakikolwiek sąd polski są przy dowodzie prawdy dla sądu wyrokującego wiążące”. (T. II. str. 263).

Uchwalono, że zasadą ma być skarga prywatna, zastępstwo należy do prokuratora. (T. II. str. 264).

W razie zniesławienia urzędnika lub wojskowego, władza wyższa ma prawo skargi na równi z pokrzywdzonym (T. II. str. 265).

Art. 229.

Obraza jest karalną tylko, jeżeli dokonano ją publicznie lub bezpośrednio w stosunku do obrażonego (T. II. str. 268).

Zamach na nietykalność cielesną jest delictum sui generis. (T. I. zesz. 2. str. 35).

Formuła: „Kto umyślnie obraża godność osobistą innego, a to albo publicznie, albo bezpośrednio w stosunku do obrażonego”. (T. II. str. 269).

Formuła: „O ile na obrazę odpowiedziano obrazą wzajemną, sąd może jednego albo obu sprawców od kary uwolnić“. (T. II. str. 271).

Formuła: „Jeżeli obrazę wywołało niewłaściwe zachowanie się obrażonego, sąd może zwolnić od kary“. (T. II. str. 272).

Obrazę osób zmarłych należy traktować jako obrazę osób bliskich i uważać, że przez obrażenie zmarłych lub żyjących bliskich, można obrazić inną osobę, a wobec tego sprawa ta nie wymaga kodyfikacyjnego ujęcia. (T. II. str. 273).

Nie wymieniać w ustawie obrazy osób bliskich, zmarłych i osób prawnych, pozostawiając dochodzenie jednostce, która pośrednio przez obelgę była dotkniętą. (T. II. str. 274).

XXIV. Wyjaśnienie ustawowych wyrażeń.

Określenia częściej się powtarzające zamieścić w słowniczku (T. II. str. 268).

Jako definicję podmiotu przestępstw urzędniczych przyjęto: „osoba pełniąca funkcje publiczne“. (T. II. str. 104).

Przy redakcji przepisu należy uwzględnić, że w formule ogólnej co do obciążenia wyższą karą przestępstw quasi urzędniczych należy wprowadzić zamiast wyrażenia „urzędnika lub duchownego“, określenie „osoba pełniąca funkcje publiczne“. (T. II. str. 104).

Określenie osób bliskich odesłać do słowniczka (T. II. str. 275).

Postanowiono odróżnić dwie kategorie osób bliskich sprawcy:

a) osoby z najbliższej rodziny (krewni w linii prostej, rodzeństwo, małżonek, powinowaci do 1-go stopnia),

b) inne osoby pozostające w szczególnie bliskim stosunku do sprawcy.

Co do osób pod *a)* przyjęto bezkarność bez zastrzeżeń, co do osób pod *b)* według swobodnego uznania sędziego (T. II. str. 35).

Koniecznem jest podanie definicji dokumentu.

Cechą dokumentu jest dostarczenie bezpośrednio lub pośrednio dowodu na istnienie lub zgaśnięcie pewnego stosunku prawnego. Istotnem jest, by przedmiot nadawał się do celu dostarczenia dowodu.

Subiektywna cecha „przeznaczenia do tego celu“ nie jest istotną (T. III. zesz. 1. str. 123—124).

Każdy przedmiot może być dokumentem, o ile posiada wyżej przytoczone cechy i właściwości. Ograniczanie się do przedmiotów, wyrażających za pomocą pisma pewną myśl nie jest wskazane. (T. III. zesz. 1. str. 127—128).

Wyraz „publicznie“ zamieścić w słowniczku. (T. II. str. 268).

„Komisja Kodyfikacyjna“ ukazuje się zeszytami w miarę nagromadzonego materiału. Cenę pojedynczego zeszytu oznacza się w stosunku do liczby arkuszy.

Wydawnictwo urzędowe Komisji Kodyfikacyjnej.

Ogólnego zbioru Nr. 18.

Tłoczono w Pierwszej Związkowej Drukarni we Lwowie, ul. Lindego 4.

Druk ukończono dnia 15 listopada 1926.

